

NIEUWE AVONTUREN



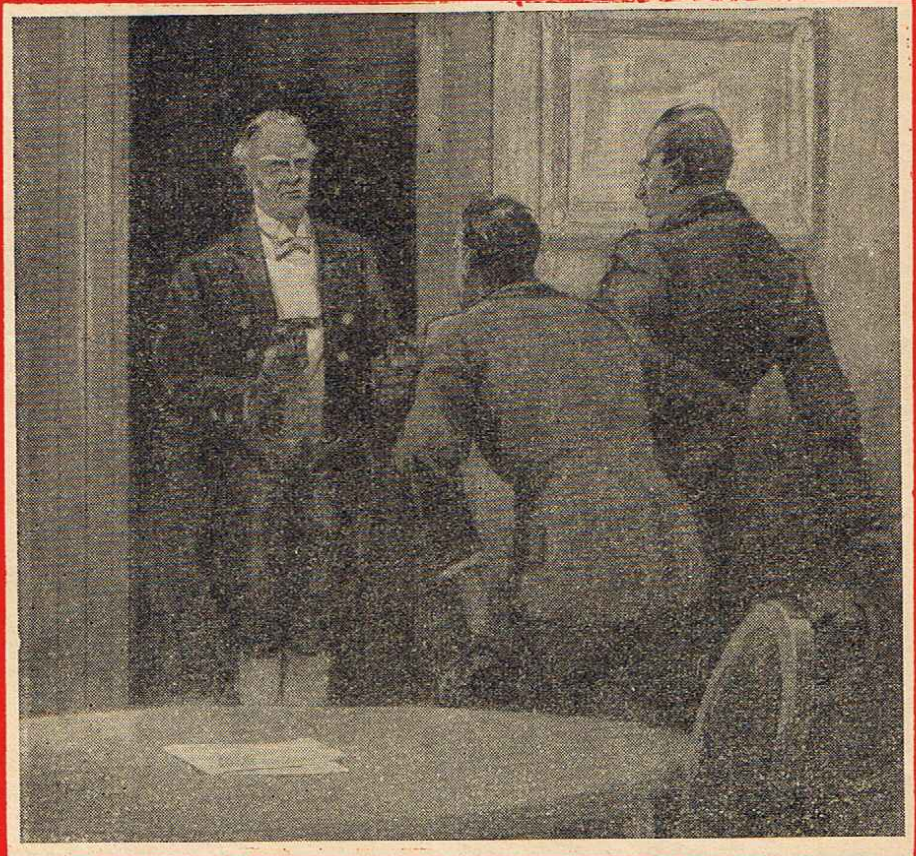
Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

DE WAANZINNIGE

N° 2396



WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam



Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Waanzinnige

HOOFDSTUK I

HET VERHAAL VAN EEN TYPISTE

In het hoofgebouw van Scotland Yard aan het Thames Embankment te Londen zat inspecteur James Sullivan voor zijn schrijftafel in zijn particulier vertrek.

De nog jonge man, tot voor kort inspecteur van politie, was op zijn eigen verzoek in dezelfde rang overgeplaatst naar de recherche.

Niet alleen voelde hij zich meer aangesproken tot dit onderdeel van de politiedienst, maar ook had een grote gebeurtenis in zijn leven hem daartoe ge-

bracht.

Sullivan was namelijk een paar weken geleden in het huwelijk getreden met Miss Ann Brunt, een der bekwaamste vrouwelijke detectives van de hoofdstad.

Hieraan moet echter dadelijk worden toegevoegd, dat Sullivan van zijn bruiloftsdag een zeer onaangename herinnering had behouden, want de Grote Onbekende, John Raffles, had hem en zijn jonge vrouw tijdens hun huwelijksreis

naar Rome enige hoogst onaangename ogenblikken bezorgd.

Slechts enkele dagen daarna had de jonge inspecteur tegenover zijn superieuren de wens te kennen gegeven naar de afdeling der recherche te worden overgeplaatst en deze hadden, daartegen geen bezwaar gemaakt daar Sullivan reeds meermalen bewijzen had geleverd van zijn grote bekwaamheid als hij in samenwerking met zijn aanstaande vrouw de draden van een of andere zware misdaad moest ontwarren.

En reeds een paar dagen nadat hij definitief was aangesteld als detective, had Sullivan reeds gelegenheid gevonden uit te blinken in een brutale inbraak, waarvan hij binnen enkele dagen de bedrijvers in handen had gehad.

Er ontbrak maar een kleinigheid aan zijn zegepraal, en dat was, dat geen der beide gearresteerde booswichten naar de naam van John Raffles luisterde.

De jonge man zat, zoals gezegd aan zijn lessenaar en rangschikte een aantal papieren, die van tijd tot tijd door politieagenten werden binnen gebracht.

Nu werd er opnieuw geklopt en een agent kwam binnen met een visitekaartje in de hand, hetwelk hij aan de detective overhandigde.

Deze wierp een blik op het kaartje, trok zijn wenkbrauwen op en bromde:

— Ellen Svendrop? Nooit van gehoord. Het is een naam, die doet denken aan Scandinavië. Wat wil die dame van mij?

— Zij verlangt u dringend te spreken, inspecteur.

— Noemde zij het doel van haar komst niet?

— Neen. Zij zei, dat zij u dat zelf wel zou mededelen.

— Hoe ziet zij er uit?

— Jong, knap, met heel licht blond haar.

Sullivan haalde de schouders op en bromde:

— Nu, laat maar binnen komen, ik heb wel een kwartiertje de tijd.

De agent verwijderde zich en liet enkele ogenblikken later een jong meisje van omstreeks twintigjarige leeftijd binnen.

Nauwelijks was zij binnen, of Sullivan stond op en trad haar hoffelijk tegemoet om haar een stoel aan te bieden.

Ellen Svendrop was klein, met een goed figuur en een allerliefst gezichtje, waarin twee heldere blauwe ogen schitterden.

Het allereerst echter viel de kleur van haar haar in het oog, dat in dichte lokken langs haar wangen neer viel en in een dikke wrong op het hoofd werd bijeengehouden.

Het was van een buitengewoon vlasblonde kleur, ongeveer als vergeeld ivoor.

Als de zon er op speelde, leek het enigszins op lichtkleurig goud.

De jonge bezoeker had zich ietwat bedeesd op een stoel neergezet, en het leek wel, alsof zij in een zenuwachtige spanning verkeerde.

Haar gelaat was bleek en nu en dan liep er een lichte rilling over haar trekken en perste zij de lippen opeen.

Sullivan had dit alles met een enkele oogopslag gezien.

— En, mejuffrouw Svendrop, mag ik weten, waarover u mij wenst te spreken?

— Ja, mijnheer. Ik heb mij tot u gewend, omdat men mij u heeft afgeschilderd als een zeer bekwaam man in uw vak, en toch kom ik u volstrekt niet lastig vallen met het verhaal van een misdaad.

— Inderdaad? riep Sullivan verbaasd uit. Wat voert u dan tot mij?

Weer liep de zelfde zenuwachtige huivering langs de dunne neusvleugels van het bleke gezichtje.

— Ik kan mij voorstellen, dat u dat enigszins verwondert, zei de bezoeker, met een fijn glimlachje. Maar toch, als ik u de reeks zonderlinge gebeurtenissen vertel, die mij in de laatste dagen zijn overkomen, dan zult gij mij, hoop ik, gelijk geven, dat ik uw raad kom inroepen.

— Wel, Miss Svendrop, ik verlang niets liever, dan u van dienst te zijn, hernam Sullivan, terwijl hij achterover in zijn stoel leunde. Vertel mij wat ik u verzoeken mag, zo kort mogelijk de feiten.

— Ik ben typiste, mijnheer. Ik ben sedert een paar maanden buiten betrekking geweest en gij begrijpt dus wel, dat ik met aandacht de advertenties in de bladen nakeek. Maar het lukte aanvankelijk niet erg; ik had al tien malen vruchteloos gesolliciteerd en begon de hoop reeds op te geven. Maar een paar dagen geleden las ik een advertentie in de « Daily Telegraph », waarin een typiste op een flink salaris werd gevraagd.

— Wanneer was het precies? vroeg Sullivan.

— Vrijdag 15 oktober.

Sullivan noteerde de datum.

— Ik haastte mij, aldus ging Miss Svendrop voort, de advertentie uit te knippen en bij mij te steken en toen besteedde ik mijn laatste stuiver aan een busrit om naar het opgegeven adres te gaan.

— Waar was het adres? vroeg Sullivan.

— Oxfordstreet 18.

— Wat is het voor een zaak?

Het meisje boog het hoofd en zei aarzelend:

— Dat weet ik niet.

— Weet ge dat niet? riep Sullivan verbaasd uit.

— Ik begrijp, dat het u ongelooflijk voorkomt, hernam Ellen Svendrop. En toch, ik weet nog steeds niet goed, wat voor zaken mijnheer Jozef Millstone eigenlijk drijft.

— Staat er dan geen briefhoofd op het postpapier of firmanaam op de deur? vroeg Sullivan.

— Dat wel. Er staat op een kleine koperen plaat op de deurpost: wisselkantoor en commissiebank. Maar ik heb tevergeefs gezocht naar klerken, naar loketten, kortom naar alles wat ik gewend was in een bank aan te treffen, want ook daar heb ik vroeger gewerkt.

— En kwam er in het geheel geen bezoek van clientele? vroeg Sullivan, wiens belangstelling was opgewekt.

— O, ja. En dan stond Millstone en zijn enige assistent, de kassier Mushroom, hen te woord.

— Moest er wel eens geld gewisseld worden?

— Ja zeker; ik verzeker u, dat er

geld genoeg in huis was.

— Zo, en kwam er nog al veel publiek?

— Neen, tot dusverre zijn er zeker niet meer dan twee of drie mensen geweest. Ik herinner mij nog een hunner, een lange, slanke man, met doorringende grijze ogen en keurig gekleed, die blijkbaar enigszins verwonderd was, dat hij zoveel geld in het huis van mijn patroon aantrof.

Maar voor ik verder ga, moet ik u eerst nog iets vertellen in verband met mijn sollicitatiebezoek.

Toen ik aankwam, vond ik reeds een wachtkamer geheel gevuld met sollicitanten, jonge meisjes, zoals ik. Het hart zonk mij in de schoenen. Want gij moet weten, dat ik wel een paar goede getuigschriften heb, maar geen diploma van een of andere school. Ik heb mij het machineschrijven zelve geleerd. En ik kon er wel zeker van zijn, dat zeker een half dozijn van de veertien, vijftien meisjes, die daar waren, voorzien zou zijn van een diploma.

Toch besloot ik een kansje te wagen en ging daarom dicht bij de deur staan, daar alle stoelen in het vertrek reeds waren ingenomen. Er was nog een tweede deur in het vertrek en daardoor kwam telkens de man, die ik later als de kassier leerde kennen, met luide stem roepen: « Wie volgt! » Veel sneller dan ik dacht, dunde het troepje meisjes. Nauwelijks was er een binnen gegaan, of reeds ging de deur weer open en verscheen Mr. Mushroom op de drempel om iemand anders in het kantoor te roepen.

Sullivan schudde het hoofd.

— Merkwaardig, bromde hij.

— Ik moet zeggen, dat ik het ook wat zonderling vond, mijnheer. Ik weet wat er tegenwoordig van typisten geëist wordt en ik kon mij volstrekt niet begrijpen, dat er zo gauw een beslissing kon worden genomen; het was zelfs onmogelijk dat hij de sollicitanten enige regels op de machine had laten typen.

— Merkwaardig, bromde Sullivan opnieuw.

— Maar de toevloed van sollicitanten was zo groot, dat er nadat ik de wachtkamer was binnengetreden, binnen een

kwartier, nog wel tien meisjes verscheenen en die waren er nog toen ik door Mr. Mushroom werd geroepen en met kloppend hart en knikkende knieën de drempel van het kantoor overschreed.

— En ge werdt aangenomen? vroeg Sullivan gretig.

— Op slag, mijnheer, zonder enige aarzeling. Mijnheer Millstone had mij nauwelijks gezien en ik had amper de tijd gehad om mij voor te stellen of hij wisselde een blik met de kassier, trad op mij toe en stak mij zijn beide handen toe: «Ik geloof wel, dat wij het eens zullen worden,» zei hij op hartelijke toon. «Zijt gij allang typiste?» Gij begrijpt, dat ik mijn oren niet durfde vertrouwen. Ik deelde hem nog mede, waar ik werkzaam was geweest, en wilde mijn getuigschriften te voorschijn halen, maar hij maakte een afwerend gebaar met de hand en zei, dat dit volstrekt niet nodig was.

Lachend maakte hij de opmerking, dat iemand met zulk haar als het mijne wel een uitstekende typiste moest zijn, en tien minuten later was ik aangenomen, Mrs Mushroom liep naar de deur en riep met stentorstem naar binnen: «in de vacature is voorzien. Gij kunt heengaan!»

— Merkwaardig, riep Sullivan ten derde male.

— Toen zijt gij zeker de volgende week reeds aan het werk gegaan? vroeg Sullivan.

— De volgende week? Dezelfde namiddag reeds. En dat verwonderde mij des te meer, toen ik al gauw bemerkte, dat ik bijna niets te doen had.

— Het is zeker heel wonderlijk, bromde Sullivan en ik zou voor de duivel wel eens willen weten... neem mij niet kwalijk, miss, zo viel hij zichzelf in de rede, dat ik mij dit woord liet ontvallen. Gij zegt dus, dat gij weinig te doen had?

— Zo goed als niets. Mijn diensttijd bedroeg slechts zes uren per dag. Als gij weet, dat de typisten op de Engelse kantoren minstens acht uren en soms moeten over werken, zult gij mijn verbazing begrijpen. Maar Mr. Millstone trachtte dit te verklaren, door op te mer-

ken dat zijn zaak in deze buurt nog weinig bekendheid genoot. En dat was niet de enige reden mijner verbazing. Mijn salaris is namelijk wel driemaal zo groot als wat men gemeenlijk aan pas beginnende typisten pleegt te betalen.

— En is dat alles? vroeg Sullivan.

— O, neen, inspecteur. Ik erken, dat het vreemd is, maar ik zou u toch zeker niet hebben lastig gevallen als er niet nog meer was gebeurd.

— Laat eens horen.

— Toen ik die lange cliënt met zijn grijze ogen, waarover ik het zo straks had en die een groot bedrag aan vreemd geld in Engelse ponden kwam wisselen, vertrokken was, hoorde ik Mr. Millstone tegen de kassier fluisteren: «Ga hem dadelijk na. Heb je op dat litteken gelet? Ik zou durven zweren, dat het Raffles is geweest.»

De uitwerking van deze woorden was verbazend.

Sullivan vloog van zijn stoel op alsof hij door een adder gestoken was en sloeg zo hard met de vuist op het tafelblad, dat de inktkoker rammelde en Ellen Svendrop verschrikt achteruit week.

De jonge detective herkreeg echter spoedig zijn kalmte.

— Excuseer mij, zei hij. Telkens als ik die naam hoor, stijgt het bloed mij naar het hoofd. Hij is dus in de zaak van uw nieuw patroon geweest? Nu, dat zal ook wel niet met goede bedoelingen geweest zijn. En wat kunt u mij nog verder vertellen.

— Wel, Mr. Mushroom verliet in haast het vertrek en ik hoorde hem vlug de trappen aflopen. Het is een oud huis en alle geluiden klinken er akelig hol.

— Weet gij, wie Raffles is? vroeg Sullivan, terwijl hij het jonge meisje doordringend aankeek en de uitdrukking van haar gelaat aandachtig bestudeerde.

— Neen, mijnheer. Ik hoorde zijn naam voor het eerst.

— Zoveel te beter, miss, hernam Sullivan kortaf. Ga door, wat ik u zoeken mag.

— Ik begreep niet, wat het voor nut kon hebben, een klant, die er zo keurig uitzag, achterna te lopen, maar ik dacht

er verder niet over na. Maar eergisteren, toen ik weer bezig was met het overtypen van een effectenprijscourant, zoals men ze in Londen bij duizenden voor een paar penny kan kopen, zonder dat ik ook maar in het minst het nut hiervan begreep, voelde ik een plotse-linge loomheid mij overvallen. Het was, alsof ik eensklaps door een zonderlinge zucht tot slapen werd aangegrepen.

Het viel mij moeilijk mijn ogen open te houden. Ja, zelfs had ik het gevoel, alsof ik mijn handen niet van het toetsenbord der machine kon opheffen. Ik begreep helemaal niet wat mij kon schelen. Ik had mij zeer gezond gevoeld toen ik van huis ging, en ik was zeker nog nooit zo opgewekt geweest, want gij moet weten, dat mij een half jaar salaris vooruit was betaald, en dat Mr. Millstone mij had verzekerd, dat ik salarisverhoging zou krijgen, als ik mijn best deed. Eensklaps als bij ingeving maar niet zonder dat mij dit de grootste inspanning kostte, draaide ik het hoofd om. Wat ik zag boezemde mij de grootste verbazing in. Heel dicht achter mij zonder dat ik wist, hoe hij daar gekomen was, stond de kassier Mr. Mushroom. Hij had zijn handen boven het hoofd geheven, met wijd uitgespreide vingers. Zijn gelaat was bleek en zweetdruppels parelden op zijn slapen. Blijkbaar had hij zijn grote, grijs-groene ogen strak op mij gevestigd gehad, maar zodra hij mij zag omkijken, verscheen er een zoetelijke grijns op zijn gelaat, terwijl hij zijn ogen half dicht kneep. Hij bracht zijn handen bij elkaar, liet ze langzaam zakken, wreef ze over elkaar, en zei toen, terwijl zijn stem enigszins hees klonk:

— Ik kwam eens kijken of gij vordert met uw werk, mejuffrouw Svendrop, gaat het nogal?

Toen ik antwoordde klonk mijn eigen stem mij zonderling gedempt in de oren, als hoorde ik haar geheel uit de verte. Wij spraken nog even en langzamerhand voelde ik het zonderlinge beklemmende gevoel wijken. En toen Mr. Mushroom de kamer verlaten had, voelde ik mij weer even gezond als tevoren.

Het gelaat van Sullivan was op dit

ogenblik merkwaardig om aan te zien.

Zijn ogen schitterden als karbonkels en zijn neusvleugels trilden als van een hond, die wild ruikt.

— Uw verhaal is biezonder belangwekkend, Miss Svendrop, zei hij, terwijl hij zijn notities doorkeek. Hebt gij nog meer op het hart.

— Ja, mijnheer, en nu komt het ergste...

Zij tastte met onzekere vingers naar haar voorhoofd als om haar gedachten te verzamelen en haar stem beefde enigszins, toen zij zei:

— Gij moet weten, dat ik gisteravond omstreeks tien uur naar het kantoor terug ben gegaan. Ik had namelijk mijn tasje vergeten, waar zich een voor mijn doen, tamelijk groot bedrag aan geld in bevond. Ik kon niet eerder gaan, omdat er thuis visite was gekomen van een bloedverwant van moeder, die wij in jaren niet gezien hadden. Ik heb u al gezegd, dat het huis waarin het kantoor gevestigd is oud en zeer groot is. Vele kamers worden er, geloof ik, niet van bewoond. De enige dienstbode is een oude, knorrige vrouw, die de deur moet openen en het huis in orde houden, geholpen door een werkster die steeds om vijf uur weggaat. Het duurde enige tijd, voor het luike in de deur open ging en ik het gelaat van het oude mens zag, dat mij met boze, onderzoekende ogen aankeek. Ik vertelde haar, dat ik aanstonds naar binnen moest om mijn tasje te zoeken. Zij scheen even te aarzelen, maar opende toen de deur. Ik hoorde haar door de vestibule wegsloffen, terwijl het klikken van haar hakken op de tegels weerklonk, toen ik de trap opging naar de eerste verdieping, waar zich het zogenaamde wisselkantoor bevindt. De gangdeur was op slot, maar men had mij een tweede sleutel gegeven, daar ik 's ochtends wel eens kwam, terwijl nog geen der beide heren aanwezig was. Ik draaide het licht op en had mijn tas al gauw teruggevonden. Na de schakelaar weer te hebben omgedraaid, sloot ik de deur, stak de sleutel in mijn zak en wilde weggaan, maar in eens bleef ik als vastgenageld staan. Ergens in het grote huis had een lange

galmende angstkreet weerklonken. Ik kan u niet zeggen waarop het leek. Ik stond doodstil; even hoorde ik niets en toen klonk de jammerende kreet opnieuw, maar nu schijnbaar van een geheel andere plaats. Mijn hart klopte mij in de keel, maar toen vatte ik moed en wilde snel verder gaan om weg te komen, toen eensklaps iemand in het huis een zonderling gezang aanhief. Ik wist waarachtig niet, waarop het leek. Nu eens dacht ik aan een psalm, dan weer meende ik, dat het een oud kinderliedje was, waarmede men wel kleine kinderen in slaap placht te zingen. Maar hoe het zij, het maakte een indruk. Blijkbaar werd er slechts door één mens gezongen en toch was het nu en dan alsof er een geheel koor aan de gang was. Nu eens klonk het dicht bij, zodat ik het trillen van de luchtgolven meende te horen en voelen, dan weer was het ver verwijderd, maar altijd hol, somber en vrees aanjagend. Hoe lang dit duurde kan ik niet zeggen.

Maar plotseling werd dit akelig gezang, dat als het gejammer van een ziel in het vagevuur klonk, afgebroken door een afgrijselijke gil. Ik voelde het bloed in mijn aderen verstijven, en mijn haren

aan mijn slapen plakken. Ik verwachtte stellig een of andere vreselijke geestverschijning te zien, een monster met gloeiende ogen en tanden als van een draak, zoals ik ze me wel herinner op plaatjes in oude folianten thuis te hebben gezien. Maar alles bleef doodstil. Juist die stilte echter joeg mij nog meer vrees aan. Ik vatte al mijn moed bijeen en snelde de trap af. Ik zou gezworen hebben, dat er in de vestibule iemand met slepende schreden over de eeuwenoude marmeren tegels heen en weer liep, en toch was er niemand te zien. Ik rukte de straatdeur open en stond even later trillend aan al mijn ledematen buiten.

Het jonge meisje zweeg.

Haar wangen waren bij de herinnering aan dit avontuur nog bleker geworden en haar ogen hadden een dodelijk verschrikte uitdrukking.

Sullivan had met de grootste aandacht naar dit zonderlinge relaas geluisterd.

Hij liet zich nu achterover in zijn stoel vallen en riep uit:

— Gij hebt mij daar een hoogst merkwaardige geschiedenis verteld, juffrouw Svendrop. Op het ogenblik weet ik nog niet wat ik er van denken moet.

HOOFDSTUK II

RAFFLES AAN DE ARBEID

Het was ongeveer op hetzelfde ogenblik, waarop dit gesprek gevoerd werd, dat John Raffles en zijn vriend Charles Brand gezeten waren in de bibliotheek van de villa, welke de Grote Onbekende bewoonde in de Cromwellstreet, onder het mom van Lord William Aberdeen.

Het gelaat van John Raffles was nog enigszins bleek.

Hij was nauwelijks hersteld van een verwonding, welke hem kort geleden was toegebracht tijdens een hevig gevecht met handlangers van professor Lynch, bijgenaamd de Koning der Misdadigers.

Aan zijn hals, even boven zijn boord, was nog het litteken te zien van een

beet, hem door Lynch toegebracht.

Raffles zegende nu zijn gesternte, dat hem die avond uit de handen van de politie had gehouden, daar anders waarschijnlijk zijn kostbaar incognito voor goed verloren zou zijn gegaan.

Thans wist behalve Charles Brand niemand iets van deze beet af en het litteken, dat was overgebleven en dat trouwens reeds aan het verdwijnen was, dan Lynch zelf en misschien een paar van diens handlangers.

De beide vrienden waren blijkbaar in een druk gesprek verdiept.

Zij zaten dicht bij elkaar, elk in een gemakkelijke stoel bij het grote raam,

dat op het prachtige villapark uitzag en dat wijd open was gezet, want ondanks het late seizoen was het weer nog buitengewoon zacht.

— Je zegt dus, dat wij een gemakkelijke taak zullen hebben? vroeg Brand.

— Het zal van een leien dakje gaan, zei Raffles. De heer Millstone oefent zijn beroep zeker nog niet lang uit en springt merkwaardig nonchalant met zijn geld om.

— Wordt het geld in de bank bewaard?

— Er liggen zeker voor duizenden ponden in klinkende munt en bankpapier. Toen ik eergisteren een bedrag lires kwam wisselen, afkomstig van onze Italiaanse onderneming, haalde de kassier het geld uit een brandkast, die blijkbaar zeer goed gevuld was. Overigens kan ik je zeggen, dat het een heel eigenaardige bank is. Er komt bijna geen klant en het gehele personeel bestaat slechts uit die ene kassier en een typiste, een lief meisje met haar van een bijzonder opvallende lichte kleur.

— Nu, dat doet er feitelijk minder toe, meende Brand glimlachend. Ik bedoel natuurlijk wat de inrichting van die bank betreft.

— Je hebt gelijk; de hoofdzaak is, dat er zich een hele hoop geld bevindt, dat niet al te secuur is weggesloten.

— De bewaking? vroeg Brand.

— Te verwaarlozen. Een oude vrouw, die blijkbaar in het huis slaapt.

— Geen honden?

— Neen. Millstone houdt niet van dieren, dat heb ik al uitgevonden.

— Slapen zij zelven dan niet in dat oude huis?

— O, zeker, maar op flinke afstand van de kantoorlokalen.

— Maar wat drommel, hebben zij dan in het geheel geen voorzorgsmaatregelen genomen?

— O, ja, dat wel, antwoordde Raffles glimlachend. Zij werken sterk met elektrische draden en alarminrichtingen, maar dat zal toch wel geen bezwaar voor ons zijn.

— En wanneer gaan we op weg?

— Hedennacht.

— Zo gauw al?

— Ja, want ik ben bang, dat wij anders wel eens te laat konden komen.

— Hoe zo? vroeg Brand verbaasd.

— Omdat, als er niet meer klanten in de bank van Mr. Jozef Millstone komen, die brave man wel eens op de flacon zou kunnen gaan.

Raffles verviel in gepsins en scheen blijkbaar ergens over na te denken.

— Er is iets zonderlings aan die bank, zei hij eindelijk. Ik zou je niet kunnen zeggen, wat het precies is maar er is iets merkwaardigs aan.

— Wat dan eigenlijk?

— Ten eerste de stand. Banken vindt men in de Oxfordstreet weinig; meesal liggen ze allen bij elkaar in één wijk. Ten tweede had ik van een bankier Millstone tot dusverre nog niet gehoord. Ten derde begrijp ik niet, dat men een wisselbank met slechts één kassier en een typiste kan drijven, welke laatste overigens een zeer gemakkelijk baantje heeft, want ik zag haar om vier uur het gebouw alweer verlaten.

— Ja, ik erken ook, dat er wel iets zonderlings aan is, maar wat kan het ons schelen.

— O, zeg dat niet, riep Raffles met een afwerend gebaar uit. Alles wat zonderling en vreemd is, trekt mij aan. Wat zou het leven zijn zonder de prikkeling van het ongewone?

Weer zwegen de beide vrienden even en daarop hernam Brand:

— Toch zullen wij voorzichtig moeten zijn.

— Zonder twijfel. Wij weten immers volstrekt niet wat ons te wachten staat. En in beider geval: wanneer Millstone en de kassier, die daar blijkbaar ook woont, wat eveneens gek genoeg is, ons overvallen, dan zullen wij ons natuurlijk moeten verdedigen.

Raffles en Brand stonden nu op en begaven zich naar de eetzaal, waar de grijze kamerbediende van zijne lordschap, Gaston, de lunch had gereed gezet.

De namiddag ging verder om met het maken van de nodige toebereidselen.

De beide vrienden dineerden in het Savoy Hotel, keerden naar huis terug, voorzagen zich daar van het nodige

voor hun onderneming, en wierpen een wijde regenmantel om.

Te voet begaven zij zich naar de Oxfordstreet, want het was een buitengewoon zoete avond.

Henderson, de trouwe chauffeur van John Raffles, had zijn instructies gekregen en zou een paar uren later met een auto, die er uitzag als een taxi, zijn meester in de Oxfordstreet opwachten.

Het was half twee in de nacht, toen Raffles en Brand voor het bankgebouw aankwamen.

Er was haast geen voetgangersverkeer in deze stille straat.

Bij zijn onderzoek, een paar dagen geleden, had Raffles een kleine zijdeur in de tuinmuur van het huis ontdekt, die blijkbaar zeer oud was en gemakkelijk te openen zou zijn.

De beide vrienden slopen naar deze deur toe en binnen enkele tellen had Raffles het poortje met behulp van een looper geopend.

In de kleine tuin, die door hoge muren omringd was was het zeer donker.

Zich dicht tegen de muur drukkend, bereikten zij de achterzijde van het oude huis, maar bleven plotseling stil staan.

Het was hun, alsof er uit de kelder van het huis een zonderling klagende kreet kwam.

Zij hielden hun adem in en luisterden aandachtig.

Het geluid herhaalde zich echter niet en voorzichtig gingen zij weer voorwaarts.

Raffles had een kleine bos lopers te voorschijn gehaald, met behulp waarvan hij de achterdeur spoedig had geopend.

De beide mannen bevonden zich nu aan het begin ener smalle gang, die met grote, blauwe en witte tegels bevoerd was.

Voorzichtig liepen zij deze gang ten einde, nadat zij een paar dun gummi-overschoenen over hun schoenen hadden aangetrokken.

Raffles had zijn elektrische zaklantaarn ontstoken, bij het licht waarvan zij aan het einde van de gang een fraai beeldhouwde eiken trap zagen.

— Volg mij op de voet, fluisterde

Raffles. Deze trap moet uitkomen, dicht bij het privé kantoor van Millstone.

Zwijgend en voorzichtig zetten de beide vrienden hun tocht voort, en bereikten de eerste verdieping, waar zij opnieuw bleven staan.

Links van hen strekte zich een lange gang uit, met aan hun rechterhand een groot portaal, waarop een dwarsgang uitkwam, welke Raffles aanstonds en zonder aarzeling insloeg.

Toen zij deze dwarsgang ten einde waren, kwamen zij op een groot, met marmeren tegels bevoerd portaal, waarop enige ouderwetse brede deuren uitkwamen.

— Hier is het, fluisterde Raffles. De slaapkamers bevinden zich geheel aan het einde van de lange gang, die je zo even gezien hebt. Het oude mens slaapt op zolder, naar ik meen.

— Ik dacht, in het sousterrain fluisterde Brand terug.

— Hoe zo? vroeg Raffles.

— Wel, heb jij dan niet dat zonderlinge, kreunende geluid gehoord?

— O, jawel, maar dat kan wel de wind geweest zijn, die door de schoorsteen loeide.

De deur, die je daarginds ziet, is van het kantoor en die daarnaast behoort tot het privé vertrek van Millstone. En nu zullen wij een beetje voorzichtig moeten zijn, want ik geloof dat onze man een slimme vos is.

Op de tenen sluipend bereikten zij de aangewezen deur.

Raffles had zijn instrumententas van onder zijn mantel te voorschijn gehaald, en haalde er een zonderling gevormde lange tang met uiterst dunne ietwat gebogen bladen uit, welke hij onder de deurreet stak, nadat hij deze bij het licht van zijn lantaarn had onderzocht.

— Daar loopt de elektrische alarmdraad fluisterde hij.

Een vlugge knip met de tang, en de draad was doorgesneden.

Met de deur zelf had Raffles weinig moeite.

Het slot was stevig, maar toch niet bestand tegen zijn inbrekerstalent.

Binnen enkele minuten sprong het slot met een zacht knappend geluid open

en kon Raffles het vertrek binnengaan, op de voet gevolgd door Brand.

— Wij zullen de deur laten openstaan, fluisterde Raffles, anders zouden wij wel eens als een muis in de val gevangen kunnen worden. Er is wel een venster, zoals je ziet, maar dat is vijf meter boven de grond en de muur biedt geen houvast, zonder regenpijp in de buurt. Het is dus zaak, dat wij onze aftocht dekken.

Brand keek eens rond, en zag dat er slechts een grote brandkast, een schrijfmachine op een tafeltje stond en... een wandkalender.

Dat was alles wat aan een kantoor herinnerde.

Maar er stond geen schrijftafel, geen papiermand, geen bureaustoel, geen loketkast, geen boekenrekken, kortom niets, van wat men gemeenlijk op een kantoor pleegt aan te treffen.

Ook Raffles keek verbaasd rond, en fluisterde toen:

— Dit is nog eigenaardiger dan de bank zelve. Ik weet waarachtig niet wat ik er van moet denken. Als die mijnheer Millstone een bankier is, dan ben ik een glazenwasser. Nu, de hoofdzaak is, dat hier geld aanwezig is, de rest doet er eigenlijk minder toe.

Raffles bekeek bij het licht van zijn lantaarn de deur van de brandkast en bromde toen:

— Het zal heus wel gaan. Het is een heel oud kastje. Ik kan mij niet begrij-

pen, dat een bankier zijn geld wegbergt in zo'n prul.

Hij zette de lantaarn op het tafeltje, waarop de schrijfmachine stond, waarin een vel papier stak.

Onwillig wierp Raffles er een blik op en schudde langzaam het hoofd.

— Ik mag een staart krijgen, als ik er iets van snap, zei hij zachtjes. Mijnheer Millstone schijnt zijn typiste werk te laten verrichten, dat hij voor een paar centen bij iedere boekhandelaar kan kopen. Die man is knetter gek of...

Hij voltooide de zin niet, maar bleef even in gedachten staan.

Toen wreef hij zich met de hand over het voorhoofd, alsof hij een hinderlijke gedachte wilde verdrijven en toog dadelijk aan de arbeid.

Voor een man als Raffles, die de voortreffelijkste moderne brandkasten, hoe sterk ook, in een uur wist te openen, leverde dit kleine geval geen moeilijkheden op.

Binnen een kwartier had hij de deur weten te openen, zonder dat het slot iets geleden had.

Brand, die tot dusverre de wacht bij de deur had gehouden, kwam naderbij, en zag dat de kast tamelijk goed gevuld was, met bankpapier en goudgeld.

Met bekwame ijver, maar zonder zich te overhaasten, paktten de beide mannen het geld in een klein lederen tasje over, dat Brand van onder zijn mantel te voorschijn had gehaald.

HOOFDSTUK III

DE WAANZINNIGE

Alles bij elkaar was het ongeveer drie duizend pond sterling eigenlijk veel en veel minder dan Raffles verwachtte.

Teleurgesteld liet hij zijn ogen over de stalen planken van de kast dwalen, toen plotseling zijn blik viel op een kleine lade, onder de bovenste plank gebracht, welke hij over het hoofd had gezien.

In de lade, die niet afgesloten was, lagen enige papieren, benevens twee por-

tretten op dun fotografisch papier afgedrukt.

Het ene vertoonde de beeltenis van een bevallige jonge vrouw, van ongeveer dertigjarige leeftijd, met mooi licht blond haar en enigszins melancholische ogen.

Het portret moest echter van vrij oude datum zijn, hetgeen op te maken viel uit het ouderwetse model van de japon.

Het andere portret was dat van een allerliefst meisje van een jaar of vier, eveneens met heerlijke blonde krullen en mooie, grote ogen.

Raffles draaide de portretten om.

Aan de achterzijde van iedere foto was met inkt een datum geschreven, benevens een paar cijfers en letters, die blijkbaar naar een register verwezen.

Op het eerste gezicht was het te zien, dat het de portretten van moeder en dochter waren.

Raffles legde de foto's op de kast en nam toen de andere papieren uit de lade.

In het begin las hij de losse velletjes, met een gelijkmatige hand beschreven, tamelijk onverschillig door, maar spoedig werd zijn aandacht door enige zinnen getrokken.

Een der velletjes was bedekt met een aantal namen, niet alleen van Engelsen, maar blijkbaar ook van Fransen, Duitsers, Spanjaarden, Italianen, Russen, en ook van Nederlanders, Denen en Noren.

Voor al die namen was een cijfer geplaatst, welke cijfers ook voor kwamen op een tweede velletje papier met enkele aantekeningen er achter.

« Nummer 14 meldt uit Moskou, dat een gezelschap als bedoeld in zijn stad is aangekomen. De bewuste was er echter zeker niet bij. »

« Nummer 7 bericht op 23 maart uit Madrid, dat aldaar binnenkort een groot reizend circus uit Amerika aankomt. Hij zal onmiddellijk de gevraagde onderzoeken instellen. »

« Nummer 33 seint, op 11 november uit Amsterdam, dat bij het circus enige tijd geleden een artiest is opgetreden, waarop de beschrijvingen van toepassing waren. Het onmiddellijk ingestelde onderzoek heeft echter tot een negatief resultaat geleid. »

Met deze en dergelijke korte aantekeningen was het gehele velletje bedekt.

Een derde vel bevatte eveneens korte notities, maar onder aan de bladzijde stond met duidelijk krachtige letters: « de advertentie zal op 15 November 1913 geplaatst worden. De tijd dringt »

Raffles wist niet wat hij van dit alles

denken moest, maar wel was het hem duidelijk, dat het toeval hem op het spoor had gebracht van iets, wat voor zijn blik verborgen had moeten blijven.

Vlug haalde hij een notitieboekje te voorschijn en schreef sommige data over.

Toen nam hij de portretten weer ter hand en bekeek ze nog eens aandachtig.

Brand was naast hem komen staan, en ook hij bekeek bij het licht van de elektrische lantaarn zwijgend het liefstalig gelaat van de jonge vrouw en de onschuldige trekken van het kleine meisje.

Plotseling, vlak achter hen, hoorden zij enig gerucht.

Terwijl zij bliksemsnel de hand naar hun schouderholster brachten, waarin hun revolver stak, wendden Raffles en Brand tegelijkertijd het hoofd om.

Achter hen stond een oude vrouw die onhoorbaar was binnen gekomen, terwijl de beide vrienden zo zeer in de beschouwing van de portretten verzonken waren geweest, dat zij haar door de geopende deur en over het dikke tapijt niet hadden horen naderen.

Raffles begreep direct wat er met die vrouw aan de hand was.

Naar haar gelaat te oordelen, kon zij nauwelijks vijftig jaar zijn, maar toch waren haar haren, die ordeloos om haar hoofd vielen, bijna spierwit.

Maar wat deze vrouw een schrikwekkend aanzien gaf, dat waren haar ogen, diep zwart en ongelooflijk groot.

De pupillen vertoonden een starre onbeweeglijkheid, maar de ogen zelve glansden van een somber, inwendig vuur.

Raffles, die een groot gelaatkenner was, had onmiddellijk de oorsprong van de starende blik dezer schitterende ogen begrepen: de arme vrouw was krankzinnig.

Haar trekken waren onbeweeglijk als die van een marmer beeld, en het nog gladde vel scheen als over de beenderen gespannen te zijn.

De vrouw sloop langzaam als een panter naderbij en Raffles begreep, dat direct ingegrepen moest worden.

Als de vrouw ging schreeuwen of gillen, zou misschien alles verloren zijn.

Bovendien wist Raffles, dat een krankzinnige soms over een buitengewone kracht beschikt en hij wilde de arme vrouw niet verwonden.

Maar niets wees er op dat de vrouw geweld wilde gebruiken. Aarzelend stak zij de hand naar de portretten uit, en een kinderachtig, idioot lachje ontsnapte aan haar mond.

Langzaam liet zij de blik dalen en bekeek nu, als een kind dat een nieuw stuk speelgoed heeft gekregen de foto van de jonge vrouw.

En bijna op hetzelfde ogenblik greep er een ontzettende verandering in haar wezen plaats.

De hand, waarin zij de foto hield, sidderde zo hevig, dat het portretje aan haar vingers dreigde te ontsnappen.

Met de linkerhand greep zij naar haar keel en haar gelaat vertrok krampachtig, alsof zij op het punt stond te stikken.

Toen wierp zij nogmaals een blik op het portret, alsof zij het met de ogen wilde verslinden... een gedempte rochelende kreet ontwong zich aan haar keel, de foto viel uit haar hand en dwarrelde als een afgefallen blad op de vloer... en toen zakte de krankzinnige zonder geluid te geven in elkaar.

Raffles was juist bijtijds toegesneld om te voorkomen, dat zij met het hoofd tegen de rand van de brandkast zou vallen.

Ofschoon de kreet van de vrouw zeer gedempt had geklonken, moesten de beide indringers toch vrezen, dat zij gehoord was.

Vijf minuten verstreken, maar niets deed zich in het grote holle huis horen.

Toen wierp Raffles een blik op de vrouw aan zijn voeten en keek Brand veelbetekenend aan.

— Ik geloof, dat wij hier een geheim op het spoor zijn gekomen, amice, fluissterde hij. Wat het is, kan ik nog niet zeggen, maar er is zeker iets niet in orde met mijn waarde heer Millstone.

— Leg om te beginnen onmiddellijk die papieren en die foto's juist weer op dezelfde plaats, waar wij ze gevonden hebben. Het moet de schijn hebben, alsof wij die lade niet hebben opgemerkt.

Het geld zal ik echter zo vrij zijn, te houden.

— Wat moet er met deze ongelukkige, arme vrouw gebeuren, vroeg Brand.

Wij kunnen haar toch niet zo laten liggen?

— Dat ben ik ook niet van plan, antwoordde Raffles kortaf. Trouwens, als ik ook maar enig verstand heb van gelaatsuitdrukkingen, dan zal deze vrouw, als zij weer tot bewustzijn en deze schok te boven komt, even normaal van hersens zijn als jij of ik.

Brand keek zijn vriend eerst enigszins ongelovig aan, maar hij wist, dat deze wonderlijke man ook op het gebied der genees- en zielkunde geen vreemde was.

Raffles had even nagedacht en vervolgde nu snel:

— De arme vrouw is zo mager, dat wij wel kunnen zeggen dat zij uitgemergeld is. Zij zal zo licht zijn als een veer, en wij zullen haar opnemen en het huis uitdragen.

— Maar Edward, is dat niet gevaarlijk? riep Brand uit.

— Neen. Wij gaan natuurlijk niet naar de Cromwellstreet terug, maar kunnen naar mijn huis in Hampstead rijden, waarvan de onderste verdieping immers steeds ter beschikking van mijnheer Quickfire, dat ben ik, staat.

— En dan? vroeg Brand.

— Dat zal ik je gauw vertellen. Om te beginnen vrees ik, dat deze vrouw hier niet uit eigen wil vertoeft. Er moet hier een komplot gaande zijn, waarvan ik gaarne de oorsprong en het doel zou weten en daarvoor is het nodig, dat zij haar eerst in veiligheid brengen.

Kom, aangepakt.

De beide vrienden deden snel de inbrekerswerktuigen weer in de tas, bevestigden de elektrische lantaarns aan een knoop van hun jas, zodat zij hun handen vrij hadden, en namen toen de ongelukkige, nog steeds bewusteloze vrouw op, om haar weg te dragen.

Zij was inderdaad zo licht als een veer en het kostte hun dus geen moeite haar de ziggang door en de trap af naar de tuindeur te dragen.

Vervolgens brachten zij haar naar het poortje in de muur, waar Brand het hoofd naar buiten stak, om te zien of alles veilig was.

Op ongeveer honderd meter afstand zag hij de lichten van de auto, waarbij Henderson de wacht hield.

Voor het overige was er in de stille zijstraat niemand of niets te zien.

Brand zwaaide met de arm en even later stond de auto voor de deur.

Men zal nooit te weten komen, of Henderson zich verbaasde, toen hij zijn meester en Brand met hun vracht naar buiten zag komen en de vrouw behoedzaam in de auto tillen, want zijn gelaat stond even kalm en onbewogen als steeds.

Bovendien zou hij zich liever de tong hebben afgebeten, dan zijn meester onbescheiden vragen te stellen.

— Naar het huis van Quickfire in Hampstead, James. En vlug, beval Raffles zacht.

Toen trok hij de tuinpoort voorzichtig achter zich dicht, zodat de inbraak niet te spoedig ontdekt zou worden, en nam naast Brand plaats, die reeds op de voorbank was gaan zitten, zodat de bewusteloze vrouw de gehele achterbank in beslag kon nemen.

Gedurende de rit voelde Raffles nu en dan de pols van de bewusteloze en lichtte hij een der oogleden op.

Dan schudde hij ernstig het hoofd en zei:

— Nog steeds geen verbetering.

Toen Henderson stopte heerste er in deze afgelegen buurt, een der voorsteden van Londen, in dit late uur de stilte van een kerkhof.

Heel in de verte weergalmde de tred van een eenzame patrouillerende politieagent.

— Maak vlug de deur open, voor men ons ziet, zei Raffles op gedempte toon.

En terwijl Brand met de sleutel, die Raffles hem gegeven had, de huisdeur opende, nam Raffles de vrouw op en droeg haar naar binnen.

Toen keerde hij naar de auto terug en fluisterde Henderson in het oor:

— Beste jongen, er kan in de eerste uren tot mijn spijt nog geen kwestie

zijn van slapen, maar morgenochtend kun je je schade inhalen.

— Ik heb volstrekt geen slaap, mylord, verklaarde de brave kerel, die desnoods een volle week wakker zou zijn gebleven, als zijn meester het hem verzocht had.

— Goed, hernam Raffles glimlachend. Rijd dan onmiddellijk naar huis terug en haal uit het medicijnkastje in de badkamer de flesjes en de instrumenten, welke ik op dit stukje papier heb geschreven. Je kunt je niet vergissen, want de inhoud staat op de etiketten vermeld. Haast je, want er is een mensenleven in gevaar.

Henderson zei niets, maar knikte even met het hoofd en een moment later reed de auto weg.

Raffles ging het huis binnen, waar Brand inmiddels de vrouw naar een eenvoudig maar degelijk gemeubelde slaapkamer gedragen en haar op het bed neergelegd had.

Vol bezorgdheid keek Raffles naar het bleke gelaat van de nog steeds bewusteloze vrouw, nam plaats op een stoel aan het voeteneind en raadpleegde zijn horloge.

Het was twee uur in de ochtend.

— Als Henderson voort maakt, kan hij over een uur terug zijn, zei hij.

— Ik hoop, dat hij niet veel langer weg blijft, want dan zou hij misschien te laat komen.

— Maar kunnen wij nu niets doen? vroeg Brand bezorgd. Wij hebben toch immers wel vlugzout of iets dergelijks in huis?

— Dat zou weinig helpen, amice, hernam Raffles glimlachend. Hier zijn andere middelen nodig.

Het bleef even stil in het vertrek tot Brand eensklaps zei:

— Hoe zou het komen, dat het zien van die portretten zulk een verpletterende indruk op die arme vrouw maakte?

— Dat heb je dus ook opgemerkt? vroeg Raffles.

— Wel, dat zou een kind gezien hebben, zei Brand.

— Nu, ik geloof niet, dat de reden daarvan ver te zoeken is. Het is een bekende zaak in de kringen der zielkun-

digen, dat in sommige gevallen krankzinnigen hun verstand weer terug krijgen, wanneer zij plotseling, geheel onverhoeds, weer datgene ondergaan, wat in verband staat met de oorsprong van hun waanzin. Zo kan, bijvoorbeeld, een vrouw, die plotseling krankzinnig wordt, als zij haar man, een metselaar, van een hoge stelling, ziet vallen, haar verstand jaren later terug krijgen, als zij een dergelijk geval opnieuw bijwoont.

— Dus, die arme vrouw zou die blonde dame en dat kindje gekend hebben? Maar wat vraag ik? Dat moet immers wel?

— Daaraan valt geen ogenblik te twifelen, vervolgde Raffles. En het is voor mij even natuurlijk, dat die portretten ook verband houden met de andere papieren, welke in dat laatste lagen.

Raffles verzink in gepens, maar plotseling stond hij op en greep Brand bij de arm.

Zijn ogen glansden en zijn neusvleugels trilden.

— Heb je op het haar van die vrouw en van dat kind gelet? vroeg hij.

— Zeker. Voor zover men naar een foto kan oordelen, was het zeer licht blond haar.

— Precies. En weet je, wie ook zulk eigenaardig lichtkleurig haar had, zoals men het maar zelden aantreft?

Brand haalde zijn schouders op.

— De jonge typiste, welke ik door de geopende deur van het kantoor aan het werk zag.

Brand keek zijn vriend met open mond aan.

Hier werd hem iets medegedeeld,

waarvan de betekenis hem ten enen male ontging.

— Denk je dan, dat dat jonge meisje misschien het kind is, waarvan wij de foto gezien hebben?

— Neen, dat geloof ik niet. Ik geloof dat het kind in latere jaren sprekend op de moeder zal zijn gaan lijken en de jonge typiste, die ik bedoel, heeft daar niets van weg. Neen, er moet iets anders achter schuilen. Wij zullen het weten, als deze vrouw uit haar bewusteloosheid ontwaakt.

Langzaam verstreek de tijd.

Brand had nu en dan enige moeite zijn ogen open te houden, maar Raffles scheen even wakker en fris als steeds te zijn.

Precies om drie uur werd er even op de ruit getikt.

Henderson stond op de stoep, en naast het trottoir stond de auto geparkeerd.

Brand opende de deur en Henderson trad binnen.

— Gelukkig dat je er bent, zei Brand.

De chauffeur stak de hand in zijn zak, en haalde er een tamelijk groot pak uit, dat Brand direct naar de slaapkamer bracht.

Raffles begon het pak te openen en wendde zich om zeggende:

— Wacht Henderson nog?

— Hij staat in de gang.

— Zeg, dat hij de auto weer naar huis brengt.

— En dan?

— Dan kan hij naar bed gaan.

— En morgen?

— Morgen moet hij om half tien weer hier zijn met de auto.

— Ik zal het gaan zeggen.

HOOFDSTUK IV

AAN DE DOOD ONTRUKT

Toen Brand weer binnentrad, zag hij zijn vriend over het bed gebukt staan en het gelaat van de vrouw met aandacht gadeslaan.

Hij had de tas met instrumenten en het kistje met medicijnen reeds geopend

en er een en ander uitgenomen.

— Is zij nog steeds buiten kennis? vroeg Brand op zachte toon.

— Nog altijd.

— Kan ik je helpen?

— Ja zeker. Ga naar de keuken en

los de inhoud van dit zakje in ongeveer een halve liter water op.

Brand haastte zich de opdracht te gaan volbrengen.

Intussen nam Raffles uit de instrumententas een injectiespuitje, ontkurkte een klein flesje, waarin zich een donkergele vloeistof bevond, dompelde er de holle naald in en spoot toen met vaste hand een kleine hoeveelheid van het vocht in de onderarm van de bewusteloze vrouw.

Daarop ging hij enige kompressen gereed maken.

Even later trad Brand binnen met een groot glas, dat met een helder groene vloeistof gevuld was.

— Zet het daar maar neer, zei Raffles, terwijl hij op een tafeltje wees.

Hij boog zich opnieuw over het gelaat van de vrouw, lichtte de oogleden negmaals op en knikte met een zucht van verlichting.

— Ik geloof, dat niet alle hoop verloren is, riep hij uit. Maar de hevige schok heeft haar op de rand van het graf gebracht; als wij een uur langer gewacht hadden met de behandeling, zou zij zeker gestorven zijn.

Tien minuten verliepen zonder dat een van beide mannen een woord wisselde.

Raffles had een kompres op het voorhoofd van de bewusteloze vrouw gelegd en dit nu en dan verwisseld, terwijl Brand hem de behulpzame hand bood.

Eensklaps riep de jonge man op gedempte toon:

— Ik geloof dat ik haar wimpers zag bewegen.

Raffles trad snel naderbij.

— Geef mij eens een lepel, verzocht hij.

Raffles schepte een weinig van de groene vloeistof uit het glas en goot het tussen de enigszins geopende lippen van de bewusteloze patiënt.

Plotseling werd de borst van de vrouw als door een diepe zucht opgeheven.

Haar oogleden begonnen te trillen en het volgende ogenblik had zij de ogen geopend.

Het waren nog dezelfde zwarte ogen, maar zij hadden de starende, waanzinni-

ge blik verloren.

Het enige wat men er in kon lezen was grenzeloze verbazing.

Raffles en Brand waren enigszins terzijde gaan staan.

— Nu komt er een kritiek ogenblik, fluisterde de Grote Onbekende. De eerste vijf minuten kunnen alles beslissen. Als zij instort, zouden wij alle hoop moeten laten varen.

Met moeite had de vrouw zich een weinig opgericht, en wendde langzaam het hoofd naar alle kanten tot eindelijk haar blik bleef rusten op de beide mannen aan het hoofdeinde van haar bed.

Toen hief zij de rechterhand langzaam op en tastte naar haar hoofd.

De eerste woorden, welke zij sprak, waren dezelfde, die bijna door ieder mens gesproken worden, die uit een bewusteloosheid ontwaakt: Waar ben ik?

— Gij zijt bij goede vrienden, klonk de heldere stem van Raffles, terwijl hij wat dichterbij kwam.

De patiënte keek Raffles met haar donkere ogen onderzoekend, maar zonder vrees aan.

Nogmaals wreef zij zich met de hand over het voorhoofd, als om daar een of andere hinderlijke gedachte weg te vagen.

Een flauwe glimlach verscheen om haar lippen en zij vroeg:

— Ben ik ziek geweest?

— Zeer ziek, antwoordde Raffles ernstig.

— Lang?

— Ja, heel lang... jaren achtereen, antwoordde Raffles.

Raffles ging naast het bed zitten, en zei:

— Geef mij uw hand.

Zonder te aarzelen, en met het vertrouwen van een kind, legde de vrouw de magere hand in de gespierde vingers, die haar werden toegestoken.

— Zoudt ge u kunnen herinneren, wat er het laatst met u is voorgevallen? vervolgde hij.

De patiënt verzonk in nadenken, maar het leek haar, alsof er van de forse hand, die de hare omklemd hield, een krachtige stroom uitging, die haar ondanks zich zelve dwong haar gedachten

op één punt te vestigen.

Met inspanning van al haar krachten trachtte zij blijkbaar de draad van haar leven weer aan te knopen, daar, waar deze zo plotseling was afgebroken.

Raffles besloot haar te hulp te komen.

— Gij hebt vroeger een jonge vrouw gekend met mooi lichtblond haar, van wie gij zeer veel hield. Is het niet zo?

Bijna had hij berouw over deze vraag, want met een schok was de vrouw overeind en voor een ogenblik verscheen weer dezelfde wilde blik in haar ogen.

Zij drukte de hand op haar borst en knikte toen een paar maal snel achtereen op bevestigende wijze.

— Ja, ik heb haar gekend, zei zij op hese toon. Dacht gij, dat ik Mabel Ferrington niet gekend had? Jaren lang ben ik in haar dienst geweest. Ik heb haar dochtertje Edith gevoed; ik was haar min, tot...

De woorden bleven in haar keel steken en twee dikke tranen biggelden langs de uitgeteerde wangen.

Raffles begreep, dat zij nu genaderd was tot het tijdstip in haar leven, waarop een ontstellend feit moest zijn voorgevallen, dat haar van haar zinnen beroofd had.

Aanstonds viel hij haar in de rede en zei, met zijn doordringende kalmerende stem:

— Fraat daar nu maar niet verder over als het u moeilijk valt. Ik begrijp wel, dat er iets in uw leven is voorgevallen, dat u heel erg heeft aangegrepen. Was het misschien... de dood van de vrouw, waarover gij zoëven sprak?

De vrouw knikte, sloeg beide handen voor het gelaat en barstte in snikken uit.

Raffles slaakte een diepe zucht van verlichting.

Deze tranen zouden haar redden.

Er verstreken enkele minuten.

Toen wistte de vrouw haar tranen af en keek Raffles weer aan met een onderzoekende blik.

— Ik begrijp, wat gij zoudt willen vragen, zei de Grote Onbekende glimlachend. Gij zoudt gaarne weten wie ik ben, en vooral hoe gij hier gekomen zijt. Welnu, ik zal u alles vertellen, wanneer

gij mij belooft, mij eveneens uw vertrouwen te schenken. Ik ben er bijna zeker van dat dit misschien van groot nut kan zijn voor iemand, die u zeer lief is.

De vrouw keek Raffles met grote ogen aan, blijkbaar begreep zij niets van zijn woorden.

Maar naarmate Raffles sprak, veranderden haar trekken en luisterde zij aandachtig toe.

— Ik was vannacht in een huis, zo begon Raffles, hetwelk ik u aanstonds nader zal beschrijven, want ik zou gaarne zien, dat gij er weer terugkeert. Gij zoudt daarvoor waarschijnlijk een grote dienst bewijzen aan, de dochter van Mabel Ferrington. Wat ik in dat huis deed, het zou u weinig belang inboezemen, als ik u dat mededeelde; laat het u voldoende zijn, dat ik er zeker niet kwam op uitnodiging van de bewoner. Ik zal u de naam van die bewoner noemen, hij heet Joseph Millstone.

Weer maakte de vrouw dezelfde vage beweging met de hand naar het voorhoofd, en haar wenkbrauwen fronsten zich.

— Kent gij iemand van die naam misschien? vroeg Raffles in spanning.

— Joseph Millstone... Joseph Millstone... fluisterde de vrouw met een eigenaardige klank in haar stem. Ja, ja, ik moet zo iemand kennen.

Raffles wilde haar niet te veel vermoelen en zei:

— Span u niet te veel in, dat kunt gij mij later wel zeggen. Laat ik eerst mijn verhaal vervolgen. Mijn vriend, die gij daar ziet en ik vinden in een kast in een kamer van het huis enige papieren en een paar portretten, het ene van een mooie jonge vrouw, met zeer licht blond haar, het andere van een lief meisje van omstreeks vijf jaren; ook zij had hetzelfde prachtige blonde haar. Wij bekeken juist deze portretten vol aandacht, toen gij ons kwam verrassen. Nauwelijks had gij de beide portretten gezien, of er greep een verandering met u plaats. Gij slaakte een kreet en viel bewusteloos neer.

De vrouw schudde stil het hoofd.

— Ik herinner er mij niets van, zei

zij met een flauw glimlachje.

— Neen, dat begrijp ik, hernam Raffles. Het heeft ook verder niet veel te betekenen. Gij zijt jaren achtereen ziek geweest, dat is alles. En het zien van die portretten heeft u weer genezen. Wij hebben u nu uit dat huis mee genomen en hier heen gebracht en dank zij de toediening van enige geneesmiddelen, zijt gij uit uw bewusteloosheid ontwaakt.

— Ik dank u daarvoor van ganser harte, mijnheer, zei de vrouw, terwijl zij de hand van Raffles innig drukte, maar kunt gij mij niet zeggen wat ik in dit huis deed, waarom gij er mij hebt weggehaald en hoe ik daar gekomen ben?

— Van die vragen kan ik er slechts één met zekerheid beantwoorden, hernam Raffles glimlachend. Hoe gij er gekomen zijt, weet ik niet, maar waarom ge daar waart, geloof ik wel te kunnen zeggen. Ik geloof, dat die Joseph Millstone vreesde dat gij vroeg of laat van uw ziekte zoudt genezen en dan misschien zijn plannen in de weg zoudt kunnen staan. En waarom ik u heb weggevoerd? Omdat ik vreesde, dat gij misschien groot gevaar zoudt hebben gelopen, als ik u in dat huis had achtergelaten.

De vrouw schudde zacht het hoofd.

Het was duidelijk, dat zij weer volkomen bij haar verstand was, maar daar haar geestelijk leven als het ware een sprong had gemaakt, en zij jaren achtereen niet tot de levenden gerekend had mogen worden, was dit alles voor haar een raadsel.

Raffles vervolgde:

— Nu heb ik u in het kort mijn avontuur medegedeeld. Zoudt gij nu niet eens willen proberen u te herinneren, wat gij van die knappe jonge vrouw weet, van wie wij het portret hedennacht gezien hebben?

De vrouw liet het hoofd achterover in het kussen vallen en sloot de ogen, om na te denken.

Er verliep enige tijd, zonder dat zich enig gerucht in het vertrek liet horen, behalve het eentonig getik van de klok aan de wand.

Eindelijk opende de vrouw de ogen en aanstonds zag Raffles, dat het kwartier rust de patiënte veel goed had gedaan.

Op haar holle wangen was een lichte blos verschenen en alles wees er op, dat zij zich beter ging voelen.

Nu begon zij zachtjes te praten:

— Hoe lang het geleden is, weet ik niet, ik heb alle begrip van tijd verloren. Nu eens heb ik het gevoel, alsof het slechts een dag geleden is, dan weer lijkt het mij, of sedert die gebeurtenis jaren verlopen zijn.

Zij wachtte even en vervolgde toen:

— Ik woonde destijds in Manchester. Mijn man, die in een grote machinefabriek werkte, kwam kort na ons huwelijk door een vreselijk ongeluk om het leven. Mijn kleine John was toen juist geboren. In die dagen bestonden er nog geen sociale wetten en voorzieningen, maar de directeur van de fabriek, Caspar Benmore, was een rechtvaardig en grootmoedig man. Hij trok zich mijn lot aan en ik kreeg een betrekking in het fraaie huis, groot als een paleis, dat hij in een der voorsteden van de stad bewoonde.

De vrouw hield even op, als om haar gedachten te verzamelen en vervolgde toen:

— Caspar Benmore had slechts één kind een heel mooi meisje, Mabel geheeten. Ik ging veel van het kind houden en deed alles wat ik kon, om haar het leven te veraangenamen, hetgeen minder gemakkelijk was dan gij misschien denkt, want haar vader hield er puriteinse denkbeelden op na en hield haar verwijderd van al die genoegens waarin de tegenwoordige meisjes behagen scheppen.

Onwillekeurig moest Raffles glimlachen om deze laatste woorden.

De vrouw sprak over de « tegenwoordige meisjes », geheel vergetend, dat er een tijdvak van vijftien, misschien wel twintig jaar lag tussen het heden en het tijdstip, waarvan zij de herinnering had bewaard.

De vrouw vervolgde:

— Caspar Benmore had slechts enkele vrienden, waaronder een rijke genees-

heer en de notaris Blackpole. Ook diens candidaat kwam vaak mee.

— Hoe heette die? vroeg Raffles.

De ogen van de vrouw begonnen te schitteren.

— Joseph Millstone, riep zij uit. Ja, nu staat mij alles weer duidelijk voor de geest.

— Hoe oud was die Millstone ongeveer?

— Ik geloof een jaar of vijf-en-dertig.

— Zo...zo... bromde Raffles. Ik geloof, dat de keten zich begint te sluiten. Ga voort, wat ik u verzoeken mag.

— Ik zag dadelijk, dat die secretaris een goed oogje had op onze Mabel, maar het was even duidelijk voor iedereen die ogen in het hoofd had, dat zij hem niet kon uitstaan. En als men maar goed oplette, zag men al spoedig, dat haar jong hartje voor een ander klopte. En die andere was een jonge technisch tekenaar, Robert Ferrington, van de fabriek van haar vader. Nu was het voor iedereen, die mijnheer Benmore kende, een uitgemaakte zaak, dat Ferrington niet de minste kans had, om ooit zijn schoonzoon te worden. Maar de liefde laat zich niet dwingen. Mabel Benmore had haar hart nu eenmaal op die knappe jongeman gezet en zij wilde en moest hem hebben. Zij had de koppige aard van haar vader en met angst en vrezes zag ik het ogenblik van een losbarsting naderen.

— Had haar vader iets bemerkt? vroeg Raffles.

— Och goeie hemel, mijnheer, wie zou het niet hebben gemerkt? Het was klaar als de zon. Zij konden het onmogelijk verbergen.

— En die Joseph Millstone merkte die het ook? ging Raffles voort.

— Dat belooft ik u. Men behoefde zijn gezicht maar te zien als hij die twee samen zag. Ik was wel eens bang, dat die man met zijn vossengezicht iets kwaads in de zin voerde, maar zover is het toch nooit gekomen.

— Misschien heeft hij dat voor later bewaard, merkte Raffles als terloops op.

— Nu, het moest spaak lopen, en het werd veel erger, dan wij een van allen konden vermoeden. Ora kort te zijn:

op een zekere avond wachtte de oude Benmore tevergeefs op zijn enig kind; zij zou niet meer terugkeren.

Een paar tranen glinsterden in de ogen van de vrouw, toen zij deze woorden sprak.

Toen ging zij voort:

— Het is onmogelijk u de gemoedstoestand te beschrijven van de oude fabrikant, toen hij de brief van zijn dochter ontving, waarin zij hem haar vlucht mededeelde, en ook dat zij over enige tijd moeder moest worden. Hij was verselijk om aan te zien. Hij wilde dagen lang niemand ontvangen, behalve zijn vriend de notaris, met wie hij lange gesprekken voerde.

— En wat deed gij? vroeg Raffles.

— Nu, dat kunt gij wel begrijpen, antwoordde de vrouw. Ik had de enveloppe gevonden, waarin de noodlottige brief kwam en daarop stond 't postmerk van het dorp, waar de brief was verzonden. Ik bedacht mij geen ogenblik, maar stapte spoedig in de trein en reed er heen; het was een klein dorp ergens in Schotland. En ik ben nooit zo gelukkig geweest, als toen Mabel mij met open armen ontving. Maar dat geluk heeft helaas niet lang geduurd.

De vrouw slaakte een diepe zucht en vervolgde:

— Ik moet u zeggen, dat Robert Ferrington niet de man was, waarvoor mijn lieve Mabel hem had gehouden. Hij was niet sterk van geest en kon het leven niet aan. Het was hem bijkbaar moeilijk weer een betrekking te vinden; hij raakte langzamerhand aan de drank, hij ging om met slechte vrienden, en tenslotte gebeurde er, wat ik met bevend hart had zien aankomen. Het was kort na de vijfde verjaardag van de kleine Edith, bij welks gelegenheid Mabel van hen beiden een portret had laten maken. De avond kwam, waarop Ferrington in het geheel niet meer naar huis terugkeerde. Een paar regels op een slordig stukje papier, hetwelk Mabel op de tafel vond, en dat was alles. Ik was al die tijd vol liefde in haar dienst gebleven, ofschoon zij reeds lang in kommersvulle omstandigheden verkeerde. Maar, ach hemel, mijnheer, ik diende haar van ganser harte

en met alle liefde, die ik voor haar voelde.

Een doffe snik welde uit de keel van de vrouw op, en zij greep met beide handen krampachtig in de dekens.

Toen ging zij voort:

— Toen kwam het ergste. Mabel was krankzinnig van smart en wanhoop, en een paar dagen later in een donkere nacht werd haar ontziend lichaam thuis gebracht. Zij had zich verdrongen. Van dat ogenblik af herinner ik mij niets meer, het is mij, alsof er een floers voor mijn herinneringsvermogen komt.

Raffles wist genoeg. Terwijl hij haastig opstond en zijn koele hand op haar voorhoofd legde, vroeg hij:

— Hoe heet gij?

— Mary Brown.

— Uw eigen kind? Weet ge wat daarmee gebeurd is?

— Het is heel jong gestorven, mijnheer.

— Zoudt gij die Joseph Millstone herkennen, als gij hem zag?

— Dat geloof ik wel.

— Maar, het is heel lang geleden sedert gij hem gezien hebt, merkte Raffles glimlachend op. Wel bijna vijftien jaar, naar ik vermoed. En daar moogt gij wel rekening mee houden.

— Vijftien jaar? riep de patiënte op ongelovige toon. Dus zolang zou ik geestesziek zijn geweest?

— Zolang zijt gij inderdaad ziek geweest, bevestigde Raffles. Maar nogmaals, daaraan moogt gij niet meer denken, want dat is niet goed voor u en dient ook nergens toe. Ik moet u nog enige vragen stellen, en dan moet gij aanstonds naar het huis, waar Millstone is, terugkeren.

— Is dat beslist nodig? vroeg Mary Brown verschrikt. Wat wil die man van mij? Waarom was ik in zijn huis?

— Daarop heb ik u al geantwoord. Maar gij hebt niets van hem te vreezen, zolang hij denkt, dat gij... geestesziek zijt.

Mary Brown verbleekte een weinig en zei toen op vaste toon:

— Ik ben waanzinnig geweest, is het niet?

Raffles knikte bevestigend, maar

voegde er aanstonds aan toe:

— Maar ik herhaal, dat gij aan die tijd niet meer moogt denken. De herinnering aan het verleden moet ge afgrendelen.

— En nu de vragen, die gij mij wilde stellen, mijnheer? vroeg de vrouw.

— Luister eens, weet gij ook of Caspar Benmore zijn dochter onterfd heeft?

— Aanstonds, mijnheer, nadat zij nauwelijks een dag zijn huis verlaten had. Hij heeft dat met notaris Blackpole direct in orde gemaakt.

— En weet gij niet, of hij later daar misschien op terug is gekomen?

De vrouw dacht even na en antwoordde toen:

— Dat zou ik u niet met zekerheid kunnen zeggen, maar zo lang ik daar nog in huis was, is er geen sprake van geweest.

— Zijt gij daar nog lang in huis gebleven, nadat Mabel vertrokken was?

— Hoogstens een dag of tien.

— Nu, in zulk een korte tijd zal hij zich wel niet bedacht hebben mompelde Raffles. En toch, en toch moet het zo zijn als ik denk.

Hij verzonk even in gedachten en vervolgde toen:

— Bedenk wel, dat wat ik u nu ga vragen uitsluitend ten bestwil is van uw zo geliefde Mabel Ferrington. Ik ben er zo goed als zeker van, dat er een misdadige aanslag op haar wordt beraamd. Gij kunt mij helpen dat te beletten door te doen wat ik denk dat gedaan moet worden. Zijt gij daartoe bereid dan breng ik u aanstonds naar het huis in de Oxfordstreet terug.

— Maar met welk doel, mijnheer?

— Dat zal ik u zeggen. Gij moet u houden alsof gij nog steeds waanzinnig bent. Millstone zal tot de ontdekking gekomen zijn, dat er nachtelijke bezoekers in zijn huis zijn geweest, maar daarvan behoeft gij u verder niets aan te trekken. Hij zal natuurlijk van zijn plannen geen geheimen maken, ook al zijt gij erbij. Tracht zoveel mogelijk in zijn nabijheid en die van zijn kassier Mushroom te blijven, spreek niet meer, dan volstrekt nodig is en houd uw oren goed open.

— En wanneer ik iets ontdek?

— Dan moet gij mij daar onmiddellijk van in kennis stellen. Er zal een taxi met een witte band, en een chauffeur met een zwarte baard achter het stuurwiel, voortdurend in de buurt van uw huis geparkeerd staan. Mocht gij mij iets hebben mede te delen, dan schrijft gij dat op een stukje papier, maakt er een propje van en bindt er een lintje om, en werpt het uit het raam boven de kleine poort in de zijstraat, welke hij voortdurend in het oog zal houden.

Gij hebt niets anders te doen dan vooral uw rol goed te spelen en met starende blik, onder het mompelen van onsamenhangende woorden, door 't huis te lopen; kortom u te gedragen als een ongevaarlijke krankzinnige. Zoudt gij daar kans toe zien?

Mary Brown knikte haastig.

— Nu ik weet, dat het terwille van de kleine Edith is, ben ik tot alles in staat, mijnheer.

— Goed zo, riep Raffles uit. Gij moet nu iets eten, want gij zult wel hongerig zijn en dadelijk daarop gaat gij weer naar de Oxfordstreet terug. En tenslotte, zorg vooral, dat gij u door niets verraadt, als gij iets mocht ontdekken, wat u bijzonder treft.

Brand had intussen reeds een ander gereed gezet op een kleine tafel en Mary Brown begon met smaak te eten.

Blijkbaar was zij reeds geheel bekomen van de invloed der geneesmiddelen, welke Raffles haar had ingegeven.

Een kwartier later verliet zij het huis om haar gevaarlijke taak te gaan aanvaarden.

HOOFDSTUK V

RAFFLES GEEFT OPHELDING

Raffles en Charles Brand zaten in de auto, die hen naar de Hampstead Road terug bracht, nadat zij Mary Brown veilig en ongezien door het tuinpoortje in het huis van Joseph Millstone hadden weten binnen te brengen.

Brand begreep nog maar weinig van hetgeen er was voorgevallen, en nog veel minder van de beweegredenen, welke Raffles tot zijn daad hadden genoopt.

— Zou je mij niet eens willen zeggen, zo begon hij, wat er nu eigenlijk precies aan de hand is?

— Is er iets, wat je niet begrijpt? vroeg Raffles vriendelijk.

— Iets? zei Brand. Ik begrijp een heleboel niet. Ik beken eerlijk, dat ik met de beste wil van de wereld niet kan inzien, waarom Mary Brown in dat huis werd vastgehouden, inplaats van naar een krankzinnigengesticht te worden gestuurd.

— Wel, amice, als jij bang voor iemand bent, die niet goed bij zijn verstand is, dan begin je met te zorgen, dat hij zo weinig mogelijk met de bui-

tenwereld in aanraking komt. Want krankzinnigen willen wel eens dingen zeggen, die niemand te weten mag komen, zie je.

— Toegegeven. Maar wat kon zij dan wel verklappen?

— Maar, dat is toch dunkt mij, duidelijk, beste Charles. Ga maar eens naar Ten huize van Caspar Benmore, de vader van Mabel Ferrington, komt vaak een notaris, Blackpole, met wie wij voorlopig verder niets te maken hebben, en diens candidaat Joseph Millstone, met wien wij integendeel wel een appeltje te schillen hebben. Die jongeman heeft een goed oogje op Mabel, maar het jonge meisje heeft haar hart reeds weggeschonken. De oude Benmore ontferft zijn kind en daarmee ook zijn kleindochter Edith. Natuurlijk is daar notaris Blackpole aan te pas gekomen en wie denk je wel, zou er nog meer iets van weten?

— De candidaat, riep Brand uit.

— Precies. Joseph Millstone. Dat spreekt van zelf, bevestigde Raffles

kalm. Mary Brown, een vrouw met een hart van goud, zoekt Mabel op en blijft enige jaren bij haar. Het is duidelijk, dat zij alles uit het leven van haar jonge meesteres heeft geweten. Maar de worm wordt plotseling krankzinnig, als die jonge meesteres zo ellendig aan haar einde komt. Enige jaren later vinden wij haar terug in het huis van Millstone. Het is zo duidelijk als glas, dat hier een nauw verband staat. De eerste vraag is, welk belang Millstone erbij kon hebben, om de ongelukkige steeds onder zijn bereik te hebben?

Raffles hield even op en keek Brand onderzoekend aan.

— Je bent het zeker met mij eens, vervolgde hij, dat hij haar niet uit philanthropie bij zich heeft genomen?

— Dat komt mij wel een weinig onwaarschijnlijk voor, antwoordde Brand glimlachend.

— Mooi, dan vorderen wij reeds. Nu komen wij, daarheen gebracht door bewegredenen, die misschien niet algemene instemming zouden vinden, op een nacht in het huis van die candidaat notaris. Wat vinden wij daar? Een flink bedrag aan geld, dat er voor het ogenblik niet toe doet en een paar portretten, bij het zien waarvan Mary Brown eensklaps haar verstand herkrijgt. Het was dus aanstonds duidelijk voor mij, dat zij in zeer innige betrekking tot die twee personen had gestaan. Maar waartoe in 's hemelsnaam, bewaart een bankier, of liever iemand, die zich daarvoor uitgeeft, die twee foto's in een aparte lade van zijn brandkast? En dan nog wel vergezeld van een aantal notities uit alle streken der wereld?

— Ja, dat zou ik wel eens willen weten, riep Brand uit op wanhopige toon.

— Maar beste Charles, omdat die man in de lotgevallen van die twee vrouwen, of liever van het kind, het allergrootste belang stelt. Het waren geen originele afdrukken, maar reproducties, op dun papier en onopgeplakt. De naam van de fotograaf was zelfs mee gereproduceerd.

— Ja, dat kan ik mij wel voorstellen, hernam Brand in gedachten.

— Als dat zo is, dan ben je op de

goede weg, hernam Raffles glimlachend. Laten wij nu eens verder gaan. Onze vriend Millstone neemt op een hoog salaris een jonge typiste in dienst, die daar blijkbaar voor spek en bonen op het kantoor zit. Het lieve kind verricht daar volmaakt overbodig werk. En wat heeft zij voor bijzonders? Zeldzaam licht blond haar, wat men hier maar zeer weinig ziet.

Begin je nu nog geen licht te zien?

Brand sperde zijn ogen wijd open.

Toen greep hij zijn vriend bij de mouw en riep uit:

— Dat jonge meisje... die blonde typiste is dus de dochter van Ferrington Edith.

— Natuurlijk is het zo.

— Maar met welk doel dan toch?

— Dat is ook mij nog niet geheel en al duidelijk, bekende Raffles maar er moet hier een geldkwestie bij betrokken zijn, dat is zeker. Ik moet dat jonge meisje zo gauw mogelijk spreken. Ik wil van haar horen onder welke omstandigheden ze bij Joseph Millstone in dienst is gekomen.

— Zou zij er lang in dienst zijn? vroeg Brand.

— Dat kan, dunkt mij. Die zogenaamde bank bestaat immers pas kort. Misschien een week of tien dagen hoogstens.

Weer zwegen de beide vrienden even en toen vervolgde Charles:

— Nu is er nog maar één donker punt voor mij, en dat is, om welke reden Millstone Edith Ferrington in dienst heeft genomen als typiste.

— Je hebt gelijk, Charles, dat is het cardinale punt, en toch is er maar één verklaring mogelijk.

— Laat dan eens horen, zei Brand gretig.

— Wel, ik redeneer aldus: De oude heer Benmore is, getroffen door de plotselinge en vreselijke dood van zijn dochter, op zijn hard besluit teruggekomen, en heeft besloten om aan de kleine Edith goed te maken, wat hij aan de moeder misdeed. De candidaat van de notaris is dat natuurlijk te weten gekomen, en de rest zal je wel duidelijk zijn.

Brand staarde Raffles met wijd geo-

pende mond aan.

— Als jij maar een paar woorden zegt, zei hij toen vol bewondering, dan wordt de meest ingewikkelde zaak plotseling zo helder als glas. Ik kan mij nu niet voorstellen, dat ik dat zelf niet uitgevonden heb. Maar, zo vervolgde de jongeman snel, waarom is dan de kleine Edith niet aanstonds door de oude Benmore teruggehaald?

Raffles trok zijn wenkbrauwen samen en antwoordde:

— Dat weet ik niet, maar daarvoor kunnen verschillende redenen hebben bestaan. De oude Benmore kan plotseling overleden zijn, of wel, hij kan pas kennis gekregen hebben van de dood van zijn dochter, lang nadat zij overleden was, toen de kleine Edith misschien als kind was aangenomen door goedgehartige mensen. Maar er kan ook nog een derde mogelijkheid zijn, vervolgde Raffles peinzend. Ja, ik geloof, dat dit wel de goede oplossing zal zijn, anders zou het komplot met die typiste ook geen doel hebben.

— Zeg eens op, riep Brand uit.

— Wel, de oude heer Benmore heeft zich met de notaris in verbinding gesteld, en een officieel stuk op laten maken, waarin op een bepaalde datum, misschien wel de meerderjarigheid van Edith vastgesteld is, om haar in het bezit te stellen van zijn vermogen. Vandaar dat beraamde komplot.

— En dus, zullen wij trachten dat komplot te verijdelen?

— Precies, antwoordde Raffles.

— Nu nog één ding... zou Edith Ferrington op de hoogte zijn van hetgeen men van haar verlangt? Zou zij geen

argwaan hebben?

— Daar weet ik natuurlijk niets van, antwoordde Raffles. Maar als ik nog enige gelaatskennis bezit, dan zou ik zeggen van niet. Evenwel, zullen wij er goed aan doen, niets aan het toeval over te laten. Wij mogen niet in het duister rondtasten, maar moeten precies weten, waaraan wij ons te houden hebben.

— Heb je al een plan.

— Dat zul je horen. Je zult goed zijn om morgen voor Don Juan te spelen.

— Goede hemel, riep Brand verschrikt uit. Is dat noodzakelijk?

— Absoluut. Je wacht de jonge dame op, als zij morgen naar haar betrekking gaat en je spreekt haar aan.

— En dan?

— Dan kom ik er op af en zal als haar redder optreden.

— Ik zou het niet te ver drijven, als ik jou was, merkte Brand op enigszins benauwde toon op. Het zal toch niet tot vechten komen?

Wij hebben nog eens iets dergelijks aan de hand gehad en ik voel de indruk van je ijzeren knoken op mijn schouders nog.

— Neen, zei Raffles lachend, zo ver komt het niet. Ik wil alleen maar eens zien, hoe de jonge dame jouw avances opneemt. En tevens is het een goed middel om met haar in kennis te komen.

De auto had nu een straat bereikt, niet ver van Hampstead Road verwijderd.

Raffles beval de chauffeur te stoppen, de beide vrienden stapten uit en legden het overige van de weg te voet af.

Het was bijna vijf uur, toen zij eindelijk naar bed gingen.

HOOFDSTUK VI HET AVONTUUR MET DE TYPISTE

Na zich behoorlijk te hebben gegriemd, begaven Brand en Raffles zich de volgende ochtend per auto, waarmede Henderson reeds om negen uur was gekomen, naar de Oxfordstreet.

Niet ver van het huis van Joseph

Millstone stapte eerst Brand en daarna Raffles uit.

Eerstgenoemde, die zich een beetje fatterig had aangekleed, liep langzaam naar het huis toe, en Raffles volgde op tien passen afstand.

Plotseling bleven zij beiden bijna tegelijkertijd staan.

Hun aandacht werd getrokken door een half dozijn politieagenten, die voor de deur van het zogenaamde bankgebouw op wacht stonden.

Ongetwijfeld was de inbraak reeds ontdekt.

Maar dit was niet het enige wat hun aandacht trok.

Aan de overzijde, de handen op de rug gevouwen, liep een heer op en neer, die de voordeur van het bankgebouw nauwkeurig in het oog hield.

Bijna tegelijkertijd hadden de beide vrienden Lynch herkend, de Koning der Misdadigers, hun doodsvijand.

En dadelijk ging Raffles een licht op.

Joseph Millstone moest een handlanger, een ondergeschikte van Lynch zijn.

Voor hij echter hier verder over kon nadenken, zag hij de typiste, Ellen Svendrop, op enige afstand naderen.

Dadelijk was Brand in zijn rol.

Hij werkte verliefd met zijn ogen, knipoogde tegen het jonge meisje, dat nu ongeveer op dezelfde hoogte met hem op het trottoir liep.

Tegelijkertijd versnelde hij zijn pas om haar vlugge stappen bij te houden.

Raffles, die hen geen ogenblik uit het oog had verloren, had de blik opgevangen, vol minachting en trots, die het jonge meisje op Brand wierp en hij begreep aanstonds, dat deze niet de minste kans op succes zou hebben.

Nu zag hij hoe Brand blijkbaar enige opdringerige woorden tot het meisje richtte, en reeds wilde hij tussenbeide komen, toen er iets geschiedde, wat zijn ingrijpen bijkans overbodig maakte.

Het jonge meisje had, zonder zich een ogenblik te bedenken, een zo meesterlijk toegebrachte muilpeer op de wang van haar achtervolger geplant, als Brand zich niet kon herinneren ooit ontvangen te hebben.

Met een onderdrukte kreet meer van verrassing dan van pijn deinsde hij terug.

Het volgende ogenblik was Raffles bij het jonge meisje, terwijl hij met mosite zijn lachen verbeet.

Hij nam hoffelijk de hoed af en zei:

— Ik hoop dat gij mij zult toestaan u behulpzaam te zijn, miss, als deze vlegel u lastig mocht vallen.

— Ik dank u, mijnheer, zei het jonge meisje bedeesd, nu blijkbaar zelf verschrikt over haar handtastelijk optreden. Het is heel vriendelijk van u, maar... maar... ik geloof niet, dat mijnheer verder nog iets nodig heeft.

Dit was inderdaad een zeer ware opmerking.

De rechterwang van Brand gloeide als een tomaat door de dunne laag schmink heen en vertoonde tevens een verdachte dikte, die zijn uiterlijk schoon niet ten goede kwam.

— Sta mij althans toe, u huiswaarts te begeleiden, mejuffrouw, vervolgde Raffles.

— O, 't behoeft werkelijk niet, mijnheer. Ik moet hier dicht bij zijn, zei het jonge meisje, terwijl zij op de deur van het bankgebouw wees.

Maar plotseling slaakte zij een kreet van verbazing.

— Wat moeten die agenten betekenen? riep zij uit. Wat is er gebeurd?

— Hebt gij de ochtendbladen nog niet gelezen, miss? vroeg Raffles.

— Neen, mijnheer. Is er iets ernstigs gebeurd?

— Er is vannacht in het kantoor van de bankier Millstone ingebroken, antwoordde Raffles.

— Lieve hemel, riep het jonge meisje verschrikt uit, en zonder verder nog op de beide mannen acht te slaan, liep zij snel door.

Brand droop langzaam af, niet erg tevreden over de afloop van het avontuur.

Raffles bleef nog even staan en keek naar de deur van de bank, waardoor het jonge meisje verdwenen was, en zag plots iets wat hem met verwondering en woede vervulde. Twee agenten hadden het woord tot haar gericht en even daarna werd zij door hen aangegrepen, blijkbaar op bevel van een brigadier en naar een politieauto gebracht, die op enige afstand geparkeerd stond.

Raffles balde de vuisten, en liep snel Brand achterna.

Lachend zei Raffles:

— Doet de wang nog pijn? Nu, het zal wel spoedig overgaan. Trouwens, je bent reeds meer dan gewroken, want het arme kind is zoëven in een politie-auto weggevoerd.

— Wat zeg je daar? riep Brand uit. Maar waarom dan?

— Dat is duidelijk. Zij is daar de enige kantoorbediende, zij alleen kent de inrichting van de bank, de krankzinnige Mary Brown wordt natuurlijk geheel buiten beschouwing gelaten, wie anders dan zij, of misschien een handlanger, kan de schuldige zijn in de ogen der politie?

— Maar dan moeten wij proberen haar onmiddellijk te gaan bevrijden, riep Brand uit.

— Dat is niet nodig, amice. Voor misdrijven als deze, kan men volgens onze wet een borgstelling storten.

Ga maar mee, dan zullen wij zo dadelijk die zaak gaan vereffenen.

De Grote Onbekende riep een taxi aan en spoedig bevonden zij zich op weg naar Scotland Yard, waar de arrestante blijkbaar zoëven was binnen gebracht, want de politie-auto stond nog voor de deur.

Onbeschroomd traden Raffles en Brand het gebouw binnen.

— Wacht hier even op mij, zei Raffles en terwijl Brand op een der banken langs de muur plaats nam, begaf Raffles zich naar het bureau van de hoofdinspecteur van Scotland Yard, Philips Baxter.

Hij gaf de politie-agent, die voor de deur stond zijn naam op, waaronder hij algemeen bekend was, Lord William Aberdeen, en even later stond hij tegenover de grote man.

Zodra Raffles was binnengetreden, wendde Baxter het gelaat met een boze blik in zijn ogen naar hem toe en riep:

— Wat komt gij mij storen, mijnheer? Wie heeft u hier binnengelaten? Wie zijt gij?

— Neem mij niet kwalijk, mylord... ik wist niet... stotterde hij.

— O, het doet er niet toe, zei Raffles met een afwerend gebaar. Maar ik heb haast. Laat ons ter zake komen. Ik was er bij tegenwoordig, dat deze dame

op een ongegronde beschuldiging gearresteerd werd.

Bij nader onderzoek zal dat zeker blijken. Maar ik zal de reglementaire borgstelling storten, want ik wil niet dat zij in voorlopige hechtenis wordt gehouden.

Zonder op antwoord te wachten haalde Raffles zijn chequeboekje te voorschijn en schreef een cheque ten bedrage van duizend pond sterling uit en legde deze op de tafel van de hoofdinspecteur.

Deze bedacht zich niet langer, borgde de cheque in een lade van zijn bureau, vulde snel een formulier in en overhandigde dit aan zijn bezoeker.

— De arrestante is voorlopig vrij, zei hij. Het spreekt echter vanzelf, dat zij zich dadelijk tot onze beschikking moet stellen, als wij haar oproepen.

Het jonge meisje wierp Raffles, die zij aanstonds herkend had, een dankbare blik toe.

De Grote Onbekende boog hoffelijk voor haar, bood haar de arm aan en verliet met haar het vertrek, na Baxter te hebben gegroet met een hoofdknik.

Hij liet het formulier aan de agenten zien, die de wacht bij de deur hielden, en kon toen het gebouw verlaten. Brand volgde hen aanstonds.

Op straat gekomen stond het meisje even stil, stak Raffles de hand toe en zei aangedaan:

— Mijnheer, ik ken u volstrekt niet, maar dit verleent aan uw daad des te meer waarde.

Raffles hield de hand van het jonge meisje even vast en zei glimlachend:

— En nu zoudt gij wel aanstonds afscheid van mij willen nemen, maar zo laat ik u niet gaan. Neen, gij behoeft volstrekt niet te schrikken; gij hebt met een eerlijk man te doen. Ik wens alleen enige inlichtingen van u te ontvangen omtrent uw haantje op de bank van Millstone.

Ellen Svendrop keek verbaasd op.

— Stelt gij daar belang in, mijnheer? vroeg zij verwonderd.

— Zeer veel belang, miss. Hebt gij zelf nog niet begrepen, dat uw betrekking bij die zogenaamde bankier een

paskwil is?

— O, zeker, mijnheer en ik heb dat zelfs trachten duidelijk te maken aan inspecteur Sullivan, van Scotland Yard.

— Hebt gij waarlijk? riep Raffles uit. Dan zult gij er niets op tegen hebben uw wederwaardigheden ook mij mede te delen. Gij zult dat des te eerder doen, als gij weet, dat gij daar een grievend onrecht mee kunt goedmaken.

Het jonge meisje aarzelde nog even. Zij keek Raffles aandachtig aan maar een blik in diens grote grijze ogen scheen haar gerust te stellen.

— Welnu, ja mijnheer, ik vertrouw u. Trouwens, ik kan niemand benadelen, als ik het u mededeel.

En terwijl zij langzaam voortliepen, op enige afstand door Brand gevolgd, deelde Ellen Svendrop Raffles alles mee, wat zij reeds aan Sullivan had toevertrouwd.

Raffles luisterde met de meeste aandacht, zonder haar een enkele maal in de rede te vallen.

Toen zij haar verhaal beëindigd had, bromde de Grote Onbekende binnensmonds:

— Ik had dadelijk moeten inzien, dat Lynch daar achter zit. Het is precies zijn methode van werken. Nu, wij zullen eens zien, wie de sterkste is.

Toen vervolgde hij luid, terwijl hij het jonge meisje de hand toestak.

— Nu laat ik u gaan, miss, maar gij moet mij uw adres geven, want misschien kan ik u later wel van dienst zijn bij het zoeken naar een nieuwe betrekking. Ik heb uitgebreide relaties, moet gij weten. Maar één ding raad ik u sterk aan, informeer voortaan eerst

nauwkeurig naar uw aanstaande werkgevers. En dan nog dit: vertoon u in de eerste weken liefst zo weinig mogelijk op straat. Later zal u wel blijken, waarom.

— Ik zal uw raad opvolgen, mijnheer, antwoordde het jonge meisje.

— En zou ik op u mogen rekenen, vervolgde Raffles glimlachend, als ik die meneer Millstone, die niet meer of minder dan een schurk is, zou willen ontmaskeren?

— Van harte gaarne, mijnheer.

Met deze woorden knikte het meisje Raffles toe en vervolgde haar weg nadat zij hem haar adres had opgegeven.

Met een vergenoegd lachje liep Raffles verder en spoedig had Brand zich bij hem gevoegd.

— De zaak gaat goed, amice, riep Raffles uit.

— Wij hebben nog minstens veertien dagen voor ons. Tot dusverre schijnen de schurken de werkelijke verblijfplaats van Edith Ferrington niet te hebben uitgevonden. Welnu, al zou het mij tienduizend pond sterling kosten, ik moet en zal haar verblijfplaats uitvinden.

— En dat meisje, Ellen Svendrop, zei Brand, terwijl hij onwillekeurig de hand naar zijn wang bracht, wat gebeurt daarmee?

Raffles lachte geheimzinnig.

— Daarop kan ik je voorlopig niet antwoorden, dat moet een kleine verrassing blijven. De hoofdzaak is, dat wij ontdekken, waar Edith Ferrington zich bevindt, en vooral dat wij de handlangers van Lynch vóór zijn.

HOOFDSTUK VII

« DE GOUDEN VENUS »

Er waren ongeveer veertien dagen verlopen na de gebeurtenissen in de vorige hoofdstukken beschreven, toen de volgende advertentie in de « Times » en de voornaamste Engelse locale bladen verscheen:

OPROEP

« In opdracht van wijlen mijn principaal, Mr. Caspar Benmore, bij zijn leven woonachtig te Manchester, fabrikant aldaar, roep ik door deze zijn kleindochter, Edith Ferrington, dochter

van Mabel Ferrington, op, zo spoedig mogelijk voor mij te verschijnen, ten-einde in het bezit te worden gesteld van de nalatenschap van wijlen haar grootvader. Deze oproep zal nog drie malen herhaald worden, telkenmale met een tussenpoos van zeven dagen. Indien Edith Ferrington zich alsdan nog niet zal hebben aangemeld, zo vervalt de erfenis van wijlen Caspar Benmore aan de Staat, volgens aanwijzing van de overledene.

George Blackpols.
Notaris. »

Op dezelfde dag, dat deze advertentie voor de eerste maal in de Engelse kranten verscheen arriveerde de kanaalboot « Britain » van de stoomvaartmaatschappij, die de veerdienst tussen Harwich en Vlissingen onderhoudt, in de haven van Felistowe. Onder de passagiers, die zich aan boord bevonden, was er een, die opviel door zijn lange, krachtige gestalte en energiek gelaat. Deze man was Raffles, de Grote Onbekende, die ongeveer tien dagen op het vasteland van Europa had doorgebracht om overal navraag te doen en opsporingen te verrichten op zoek naar de verblijfplaats van dezelfde Edith Ferrington, waarvan in bovengenoemde advertentie sprake was. Al zijn moeite echter was tevergeefs geweest. Hij had geen spoor van haar kunnen ontdekken. Hij stond nu tegen de reling geleund, van plan om een oogje te houden op de ontlading van zijn auto, toen zijn blik getroffen werd door een bont tafereel op de aanlegkade.

Even tevoren was een Deense boot aangekomen, die een circustroep met wagens, paarden, wilde dieren, en het bijbehorende personeel aan land had gezet. Er werden nu aanstalten gemaakt om een optocht te formeren, die door de stad zou trekken naar een groot met gras begroeid stuk land, waar de circustent zou worden opgetrokken, waarin gedurende een paar weken voorstellingen zouden worden gegeven voor het « hoog geachte publiek ».

Raffles, die het bonte gedoe gadesloeg, besloot, om zodra zijn wagen gelost was, eens van dichterbij een kijkje

te gaan nemen.

En toen ondervond hij de verrassing van zijn leven. Bij de artiesten bevond zich een meisje, dat Raffles direct opviel door de ongewone kleur van haar haar, lichtblond met een heel aparte goudglans.

Zijn hart sprong op van vreugde, want hij twijfelde er geen moment aan: dat meisje was Edith Ferrington.

Raffles kwam onmiddellijk in actie en toen hij 's avonds in Londen terug was, wist hij een heel heel meer.

Charles Brand, die elders zijn onderzoek had voortgezet, was juist in de villa in de Cromwellstreet teruggekeerd, ontmoedig en in de overtuiging, dat alle nasporingen geen vrucht zouden dragen.

Maar niet zodra had hij zijn vriend zien binnentreden, of hij slaakte een juichkreet.

— Je hebt haar spoor gevonden, riep hij uit. Ik behoef maar naar ~~je gezicht~~ te kijken.

Raffles knikte, terwijl er een vrolijk glimlachje om zijn lippen speelde.

— Ik heb niet alleen haar spoor gevonden riep hij uit. Ik heb haar gezien. Zij is een lief blond kind, met dezelfde prachtige eigenaardig gekleurde haren als Ellen Svendrop.

— Weet je het zeker? vroeg Brand, die de vreugde van zijn vriend aanstonds deelde.

— Er valt niet aan te twifelen.

En nu kreeg Brand het gehele verhaal te horen van Raffles' ontmoeting met het circus te Harwich.

— Zij is het levend evenbeeld van haar moeder, toen deze omtrent dezelfde leeftijd had, aldus ging Raffles voort. Maar er is meer. Ik heb haar een halve dag ongemerkt gevolgd, en zo ben ik er achter gekomen, dat zij de beschermeling is van een reeds enigszins bejaarde clown, die thans eigenlijk nog maar genadebrood eet en op de paarden past, en die haar schijnt lief te hebben, alsof hij haar eigen vader was. Ik heb mij het vertrouwen van de brave kerel weten te verwerven, zonder hem natuurlijk alles mede te delen, en bij stukjes en beetjes kreeg ik de waarheid eruit. Hij is in het bezit van de papieren, die

onafwijsbaar haar identiteit zullen vaststellen.

— Prachtig, riep Brand uit. Maar waarom heb je haar dan niet aanstonds meegenomen?

— Beste jongen, waar denk je aan? Ten eerste is het mij niet voldoende dat ik haar in het bezit stel van de erfenis, die haar toekomt, maar ik wil ook de schurken, die er op loeren, in de val laten lopen.

— Dat zal des te noodzakelijker zijn, daar ik vrees, dat ook de trawanten van Lynch haar spoor hebben ontdekt.

— Waarom denk je dat?

— Omdat ik een paar kerels met een zeer ongunstig uiterlijk in de buurt van het circus heb zien zwerven, die zeker niet in die stad thuis horen.

— Nu nog een vraag, Edward: ben je ook te weten gekomen, hoe het komt, dat Edith Ferrington, de kleindochter van Benmore, aan een reizend circus is geraakt?

— O, dat is zeer eenvoudig in zijn werk gegaan; het kind is slechts weinige dagen na de dood van haar moeder eenvoudig door een troep zigeuners gestolen, die aanstonds inzagen, dat de eigenaardige kleur van het haar van het kind hun voordeel zou opleveren.

— Maar de papieren, de papieren, welke de clown bezit? riep Brand verbaasd.

— Ja, dat is een eigenaardige geschiedenis, antwoordde Raffles glimlachend. Mabel Ferrington had ze in de zoom van haar jurk genaaid, en daarin zijn zij jaren gebleven. Het kind werd door de zigeuners aan een rondreizende circusgroep verkwanseld, en op haar achtste jaar kwam zij eindelijk bij Joe Blacksmith, haar tegenwoordige directeur. Aanstonds nam de clown haar onder zijn hoede, hij vond de papieren, die hij zorgvuldig bewaarde en hij voedde het meisje zo goed hij kon op. Het geluk wilde, dat hij een man uit de beschaafde stand was, die door allerlei omstandigheden aan lager wal was geraakt, maar met een eerlijk hart.

— Wij gaan er natuurlijk naar toe. Wanneer? vroeg Brand.

— Zo gauw mogelijk. Morgenochtend reeds.

Er moest snel gehandeld worden, want de kans was groot, dat ook de mannen van Lynch tenslotte het spoor van het jonge meisje hadden gevonden.

Om tien uur in de ochtend bereikten de beide vrienden Harwich.

Zij waren zeer eenvoudig gekleed, en hadden geheel het uiterlijk van mannen, die naar werk zoeken, want zij waren van plan een baantje bij het circus te zoeken.

Aanstonds begaven zij zich naar het circusterrein, maar niet dan nadat Raffles een paar telegrammen naar Londen had verzonden.

De directeur van 't circus, Joe Blacksmith, was een kleine joviale man met een rond blozend gelaat en reusachtige snorren, die glommen van de pommade, en een paar benen, die door hun stand maar al te zeer verrieden, dat hun eigenaar het grootste gedeelte van zijn leven in het zadel had doorgebracht.

— Mijn kameraad en ik komen om werk vragen, zei Raffles.

Blacksmith nam de beide mannen eens op en zijn onderzoek scheen hem wel te voldoen.

— Wat zou je willen doen? vroeg hij. Wat kan je zoal?

— Wij kunnen goed met paarden omgaan en zouden bijvoorbeeld de stallen schoon kunnen houden.

Blacksmith kneep zijn kleine zwarte ogen geheel dicht, opende ze toen weer wagenwijd en stak Raffles en Brand de kolossale handen toe.

— Top, zei hij. Er zijn juist vanochtend drie kerels van mij weggelopen, om met een schip naar Amerika te gaan, waar zij een betere baan konden krijgen naar zij zeiden. Het waren alle drie stalknechts.

De voorwaarden waren spoedig gesloten en even later waren Brand en Raffles aangenomen als stalknechts.

Juist, toen zij het kleine kantoortje verlieten, trad daar een man binnen, die op de beide vrienden een snelle blik wierp.

Raffles had Brand vlug terzijde getrokken.

— Dat is een van de kerels, waarover ik sprak, zei hij.

Aan de ingang van de grote circustent, waren borden neergezet, beplakt met bonte biljetten.

Een daarvan stelde een zwaar gebouwd man voor, die een lange, dunne lat op de schouder balanceerde, aan het einde waarvan een jong meisje met goudblond haar met het hoofd naar beneden hing, terwijl zij zich slechts met de benen aan de stok vastklemde.

Boven de plaat stond met dikke rode letters: « De gouden Venus. »

De twee mannen liepen nu snel verder en zochten in Harwich het logement op, waarin ook Edith Ferrington en haar pleegvader Bentitch hun intrek hadden genomen, en het duurde niet lang voor de twee mannen vriendschap met het jonge meisje hadden gesloten.

Raffles en Brand hadden de namiddag in de stallen de man gezien, die zij des morgens het kantoor van de directeur hadden zien binnentreden.

Om acht uur nam de openingsvoorstelling een aanvang.

Joe Blacksmith wreef zich in de handen, want de grote tent was tot in de nok gevuld.

Raffles en Brand hadden zich reeds in de livrei gestoken, welke voor hen was klaargelegd en stonden nu in de rij met ongeveer tien andere stalknechts.

De verschillende nummers volgden elkaar snel op: clowns, degenlikkers, koorddansers en jongleurs, lieten achtereenvolgens hun kunsten zien.

Eindelijk was het de beurt aan « De Gouden Venus ».

Terwijl de muziek een slepende wals speelde, droegen enige knechts de attributen binnen, welke gebruikt zouden worden.

Hiertoe behoorden een lange, buigzame stok van taal hout, ongeveer zes à zeven meter lang, en aan het einde voorzien van twee lussen van touw.

Toen de knechts zich verwijderden sprong « De Gouden Venus » de arena binnen.

De man die bij de troep hoorde, was zwaar gebouwd.

Zijn brede borst, de spieren van zijn armen en benen, en zijn stierennek wazen op grote lichaamskracht.

Het jongste meisje, met loshangend zwart haar, was ongeveer veertien jaar en tenger gebouwd.

Maar aller ogen waren op het derde lid van het trio gevestigd.

Edith Ferrington zag er in haar nauwsluitend blauw tricot, en het prachtig loshangende haar, dat haar tot ver over het middel reikte, dan ook betoverend uit.

Niet zodra waren de drie artiesten de piste binnentreden, of een zonderling beklemmend gevoel, waarvan hij zich geen rekenschap kon geven, maakte zich van Brand meester.

Hij keek naar de vreemde, pas aangenomen stalknecht, die op enige afstand van hem in de rij stond en werd getroffen door diens bleek gelaat en de stekende, loerende blik in diens ogen.

Maar reeds klonk de muziek luider, de reus greep de paal in het midden, liet deze even heen en weer zwiepen, als om de buigzaamheid te beproeven, en zette toen het onderende op zijn schouders.

De muziek klonk nu heel zacht en het werd zeer stil in de circus.

Edith trad naar voren, maakte een bevallige buiging, greep de hand die de reus haar toestak en was met een lichte sprong op zijn vrije schouder.

Zij greep de mast en klom vlug naar boven.

Daar klemde zij zich met de benen aan het uiteinde van de mast vast, spreidde de armen uiteen en wuifde vriendelijk naar het publiek.

Nu greep zij een der lussen met de rechterhand, stak er daarna de rechtervoet door, plaatste de zool van de linkervoet tegen de mast, liet de rechterhand los, strekte haar benen en boog zich nu langzaam achteruit.

Naarmate het lichaam van het jonge meisje zich strekte, boog de mast langzaam door.

Het lichaam van de artieste was nu bijna geheel gestrekt, en de mast was gekromd als het hout van een boog.

Toen liet de atleet zich enigszins op zijn knieën doorzakken en strekte aanstonds weer zijn benen, zodat er aan de mast een zwiepende beweging werd medegedeeld.

Het publiek hield de adem in, want het kon ook niet weten, uit welk taai, zo goed als onbreekbaar hout deze scort masten worden vervaardigd.

Maar plotseling liet zich een luid krekend geluid horen.

De stok brak.

Een luide kreet van ontzetting steeg uit het publiek op.

De atleet, die het gevaar zag aankomen en de mast boven zijn hoofd in het midden zag versplinteren, nam de paal met de uiterste krachtsinspanning van zijn schouder en plaatste het uiteinde op de grond, maar door deze schok brak de stok geheel middendoor.

Edith Ferrington plofte in het zand neer, trachtte zich op te richten, maar zakte bewusteloos in elkaar.

Met vlammende ogen zocht Raffles de vreemde stalknecht, maar de man was verdwenen.

Snel trad Raffles op Charles Brand toe en fluisterde:

— Ik had op veel gerekend, maar op die schurkenstreek zeker niet. God geve, dat zij niet levensgevaarlijk gekwetst is.

Intussen werd het arme meisje op last van de geneesheren, die uit het publiek naar voren waren gekomen, met grote zorg naar haar kleedkamer gedragen.

Raffles had zich over de stok gebogen en zijn gelaat vertoonde een woeste uitdrukking, toen hij het weer ophief.

— Duivels werk, bromde hij, terwijl hij zich tot Brand wendde. Het hout is tot op twee derden in de schuimte doorgezaagd, met een zeer fijn zaagje, zodat er van de snede volstrekt niets te zien was. Wee de schurk, die dat gedaan heeft, als ik hem in handen krijg.

Het slachtoffer was intussen neergelegd op een snel gespreid bed, en toen de geneesheren haar onderzochten bleek al spoedig, dat zij wel ernstig gekwetst was, maar dat er gelukkig geen doodsgevaar bestond.

Onmiddellijk werd het goede nieuws door de chef-pikeur aan het publiek medegedeeld, en een zucht van verlichting ging door de rijen der toeschouwers, toen de voorstelling werd voortgezet.

Wat Bentitch aangaat, de clown was er bijna erger aan toe dan zijn geliefd pleegkind.

De geneesheren moesten hem wel tien malen verzekeren, dat er volstrekt geen gevaar bestond voor hij het wilde geloven.

Eindelijk kon men hem overhalen weer naar zijn hokje te gaan, waar hij zijn livrei als stalknecht placht aan te doen.

Maar hier trof hem een geweldige schok.

De verborgen zak in zijn jas, waar hij zijn documenten steeds bewaarde, was opengesneden en de papieren van zijn pupil waren verdwenen.

HOOFDSTUK VIII

EEN ONVERWACHTE ONTKNOPING

Twee dagen waren voorbijgegaan sedert het noodlottig ongeval in het circus.

Raffles en Brand hadden Joe Blacksmith weer verlaten, niet tot genoegen van de directeur, die nog zelden zulke vlugge en verstandige stalknechts in zijn dienst had gehad.

Edith Ferrington was naar een Londens ziekenhuis overgebracht, waar zij snel in beterschap toenam, en de brave

clown, hiertoe in staat gesteld door de edelmoedigheid van Raffles, had zijn oud beroep vaarwel gezegd, en had een aanstelling als tuinman gekregen op een der velen landgoederen van de Grote Onbekende.

Slechts één wolk verduisterde de gelukshemel van de oude man: de diefstal van de kostbare papieren van zijn pleegdochter.

Intussen had het gewone leven zijn dagelijkse loop hervat. Raffles verdween nu en dan voor een paar dagen en de typiste, Ellen Svendrop, had Raffles in diens villa te Roxhiel enkele malen bezocht en daar gesprekken met hem gevoerd, waarvan Brand geen getuige was geweest, maar waarna zijn vriend telkenmale een grote opgeruimdheid aan de dag legde.

Op zekere dag zat Ellen Svendrop in haar kamertje, toen het dienstmeisje van haar hospita een kaartje binnenbracht.

Ellen slaakte een lichte kreet van verbazing en schrik toen zij de naam las, maar verzocht het meisje niettemin, de bezoeker binnen te laten.

Even later trad Joseph Millstone het vertrek binnen.

— Goedendag, miss Svendrop, begon hij. Gij zult misschien enigszins verwonderd zijn, mij hier te zien, maar gij zult spoedig de reden vernemen. Wij hebben het op dit ogenblik zeer druk op het kantoor en wij weten niet wat wij zonder typiste moeten beginnen. Wij hebben vernomen van uwe arrestatie en waren reeds voornemens, borg voor u te staan, toen wij vernamen, dat men ons was voorgeweest. Ik behoef u niet te zeggen, dat wij uw onschuld geen ogenblik in twijfel hebben getrokken. Kort en goed, zoudt gij nu dadelijk uw werkzaamheden weer bij ons willen hervatten?

Ellen scheen te aarzelen.

Toen antwoordde zij snel:

— Goed, ik neem het aan. Dat zal het beste bewijs voor de buitenwereld zijn, dat ik aan de diefstal in uw huis volmaakt onschuldig ben.

Een trek van zegepraal vloog over het gelaat van Millstone, toen hij opstond en zei:

— Misschien wilt gij wel aanstonds met mij mede gaan? Er staat een auto te wachten.

— Ik zal mij aanstonds aankleden, hernam het jonge meisje. Wacht een ogenblik.

Ik ben direct terug.

Met groot vertoon van hoffelijkheid geleidde de voormalige candidaat van notaris Blackpole de typiste naar de

deur.

Zij stapten in en een paar minuten later zat Ellen Svendrop al weer voor haar schrijfmachine, alsof er in al die dagen niets gebeurd was.

Zij was bezig een dictaat over te typen, dat Millstone haar had voorgelegd, toen zij het zonderlinge gegalm van een vrouwenstem hoorde, die psalmen scheen te zingen.

Maar dan glimlachte zij, want zij wist nu, wat dat betekende, en was op alles voorbereid.

Millstone stond op en ging langzaam naar de deur van het achterkantoor en wenkte de kassier Mushroom.

Deze trad de kamer binnen, en sloop als een kat naderbij.

Nu stond hij achter haar stoel, hief langzaam de handen boven haar hoofd en begon de passes te maken, die hypnotiseurs aanwenden, als zij hun medium in slaap willen maken.

Hij was nog slechts even begonnen, of de handen van de typiste vielen slap van de toetsen der schrijfmachine, haar ogen sloten zich, zij slaakte een diepe zucht, haar hoofd viel achterover en leunde tegen de stoelrug.

Millstone kwam voorzichtig naderbij sluipen, en op het gelaat van Mushroom vertoonde zich een grijns van voldoening.

— Is het gelukt? vroeg Millstone.

— Uitstekend. Zij zou een prachtig medium zijn, antwoordde Mushroom. Zij slaapt vast.

— Maar zal zij je bevelen opvolgen?

— Dat zullen wij aanstonds zien.

Mushroom kwam voor de typiste staan en zei:

— Open uw ogen.

Aanstonds sloeg Ellen haar ogen op, maar ditmaal was er geen uitdrukking in, zij staarde als doelloos voor zich uit.

— Sta op, beval Mushroom.

Stijf als een pop stond Ellen op.

— Maar haar bewegingen zijn zo automatisch, fluisterde Millstone ongerust. Als men dat maar niet ziet en wantrouwen koestert.

— Wees daar maar niet bang voor, hernam Mushroom vol zelfvertrouwen. Zij zal even natuurlijk handelen als

een mens, die over zijn eigen wil beschikt als ik haar dat beveel.

Hij ging vlak voor het gehyponotiseerde meisje staan, keek haar strak aan en zei langzaam:

— Gij moet alles doen, wat ik zeg. Gij zult u onbevangen bewegen, en moet vlug lopen.

Ga nu naar die deur.

Het meisje volgde het bevel op, snel en ongedwongen lopende.

— Ziet gij wel, riep Mushroom zegevierend.

— Maar gij kunt haar toch daarginds niet alles voorzeggen, vervolgde Millstone, die nog niet gerust was.

— Dat ben ik ook niet van plan. Ik zal haar hier alles vertellen wat er met mogelijkheid kan gebeuren, en zij zal niets anders zeggen en doen dan wat ik haar gebied.

— Ben je er zeker van?

— Volmaakt zeker.

— Dan is het goed, riep Millstone verheugd uit. Laat ons dan gauw voortmaken.

— Heb je de papieren?

— Zij zitten veilig in de portefeuille in mijn binnenzak.

— Laat ons dan gaan. Ik zal het meisje mijn bevelen geven; ik zal haar zeggen, dat zij Edith Ferrington is, en verder alles wat er nodig is, terwijl zij dat krankzinnig wijf in haar kamer opsluit.

Terwijl Millstone Mary Brown ging opsluiten, onderrichtte Mushroom de gehyponotiseerde in alles wat zij te doen en te zeggen had...

Even later zaten de beide schurken en het in trance verkerende meisje in de auto, die hen naar het huis van notaris Blackpole bracht.

Millstone wreef zich de handen en bromde:

— Ik denk dat de chef tevreden zal zijn.

— Als alles goed gaat tenminste, merkte Mushroom op.

— En waarom zou het niet goed gaan?

Heeft dit meisje niet juist hetzelfde eigenaardig gekleurde haar als Edith Ferrington? Zal zij niet op alles wat de

notaris haar vraagt ja en amen zeggen? Lijkt zij niet sprekend op het portret zodat de oude man haar zeker voor de dochter van Mabel Ferrington zal houden? Zijn de papieren, die wij aan die oude gek Bentitch ontnomen hebben, soms niet in orde?

— Alles goed en wel, maar als die vervloekte Raffles, die zich ook weer met deze zaak schijnt te bemoeien, ons in de wielen rijdt?

— Dat zal hij wel laten, riep Millstone honend. Wij hebben de bewijzen, hij niet.

— Maar hij kan ons toch grote moeilijkheid berokkenen, als hij de zaak verraadt.

— Om dat te kunnen doen, zou hij bewijzen moeten hebben, herhaal ik, riep Millstone uit.

— Je erkent echter, dat hij zijn neus in deze zaak heeft gestoken?

— O, ja. Dat erken ik. Ik geloof zelfs, dat de Meester gelijk heeft en dat niemand anders dan de Grote Onbekende, vervloekt moge hij zijn, bij ons heeft ingebroken. Hij kan dus ook de notities betreffende de zaak Ferrington hebben ontdekt, en dat is zelfs zeer waarschijnlijk, want wat zou hij anders in het circus hebben uitgericht? Maar hoe het zij, wij hebben nu de troeven in handen. Wij hebben de papieren en het meisje, en als later alles uitkomt, dan zijn wij in veiligheid en kan de «bankzaak» van de heren Millstone en Mushroom worden opgeheven.

Op dat ogenblik stopte de auto.

De beide schurken stapten uit en Millstone belde aan.

Zij werden ontvangen door een jongeman, die erg met inkt geknoeid had, hetgeen duidelijk aan zijn vingertoppen te zien was. Deze klerk in de dop liet hen in een kleine zijkamer en verzocht hen plaats te nemen.

— Wij wensen notaris Blackpole te spreken, jongmens, zei Millstone. Het gaat over een belangrijke kwestie, waarover ik mij tegenover u niet kan uitlaten. Ga ons dus maar gauw bij de notaris aandienen.

Het jongmens scheen echter niet erg

onder de indruk te zijn, gewend als hij blijkbaar was aan dergelijke verzoeken; hij stak zijn beïnkte hand in de zak en verdween onder het neuriën van een straatdeuntje.

Vijf minuten later ging de deur van het wachtkamertje open en op de drempel stond een knappe jonge man, gekleed in een correct picquet met grijze das, wiens beroep van candidaat notaris als het was op zijn lichaam geschreven stond.

Millstone stond onmiddellijk op, stelde Ellen Svendrop voor als Edith Ferrington en vertelde in korte woorden het doel van zijn komst.

De candidaat knikte, verzocht Millstone weer te gaan zitten en zei dat hij de notaris zou inlichten. Hij geloofde wel, dat deze hen zou kunnen ontvangen, want er waren momenteel geen cliënten bij hem.

Binnen een minuut was de candidaat terug, nodigde de drie bezoekers uit hem te volgen en ging hen voor naar een achter in de gang gelegen ruim vertrek, waar notaris Blackpole in al zijn waardigheid gezeten was achter een enorme, met papieren, mappen en wetboeken beladen schrijftafel.

Millstone kwam wel een beetje onder de indruk, maar nam niettemin een arrogante houding aan. Hij besloot zijn spelletje goed te spelen.

— Gij komt in de zaak Ferrington? vroeg de notaris met een critische en doordringende blik op zijn bezoekers.

— Ja mijnheer de notaris.

— Zijt gij Edith Ferrington? zo wendde de notaris zich nu tot de typiste.

— Die ben ik, mijnheer antwoordde Ellen Svendrop met volmaakt heldere en duidelijke stem.

— De dochter van Mabel Benmore en Jack Ferrington?

— Zoals gij zegt.

— Kunt gij dit bewijzen?

De kleur van uw haar wijst er op, maar dat is niet voldoende. Ik weet, dat het verloren geraakte meisje van papieren voorzien was. Kunt gij mij die papieren tonen?

Voor het meisje kon antwoorden, was Millstone naar voren getreden en had hij

de hand in zijn zak gestoken.

— Hier zijn de papieren, waarnaar gij vraagt, notaris, zie hij haastig. Gij zult bevinden, dat zij volkomen in orde zijn.

Millstone reikte de notaris de enveloppe met de kostbare papieren over.

Deze opende het couvert en nam er de papieren uit.

Toen draaide hij ze om en om, wreef de glazen van zijn grote bril op, schoof heen en weer op zijn stoel en keek ten slotte over de glazen heen zijn bezoekers beurtelings met grote ogen aan.

— Wilt gij mij eens zeggen, wat dit betekenen moet, mijne heren? vroeg hij toen driftig.

— Wat bedoelt gij, notaris? vroeg Millstone, die een zeer onaangenaam gevoel in zijn keel voelde opzwellen, toen hij het strenge en verbaasde gelaat van de notaris aanschouwde.

— Wat ik bedoel? Wat anders dan dat gij mij hier enige bladen papier in de handen duwt, waarop volkomen wartaal staat, riep de notaris verontwaardigd uit.

Millstone werd bleek en kwam naderbij.

Zijn stem klonk hees, toen hij zei:

— Wilt gij mij veroorloven?

De notaris reikte hem de papieren toe.

Millstone wierp er een blik op en maakte een geluid als van een gewond dier; er was niets op het papier te zien dan onleesbare woorden zonder enige betekenis.

De bandiet keek met een verwilderde blik om zich heen.

Toen wisselde hij een snelle blik met zijn medeplichtige.

— Ga mee, Edith, beval Mushroom het jonge meisje. Wij hebben hier voorlopig niets meer te doen.

— Maar ik des te meer, riep zij uit.

Het was alsof Mushroom een klap in het gezicht had gekregen, en hij uitte een gemene vloek.

— Het beest heeft ons bedrogen, schreeuwde hij. Kom mee, Millstone, laten wij maken dat we wegkomen.

De twee schurken snelden naar de gangdeur.

Maar zij hadden deze nog niet bereikt,

of de deur werd opengegooid en op de drempel stond de oude huisknecht, in iedere hand een revolver.

Het was Charles Brand.

— Geen stap verder of ik schiet, zei hij.

De bandieten weken terug.

Maar eensklaps vlogen zij beiden naar het raam, met de bedoeling er uit te springen.

Voor zij daar echter waren, gingen de gordijnen terzijde en een inspecteur van politie trad het vertrek binnen, eveneens met een revolver gewapend.

Die inspecteur was Raffles.

— Hier blijven of ik schiet, werd er herhaald.

Toen greep hij achter het gordijn en trok Edith Ferrington te voorschijn, die daar achter verborgen was geweest.

Het meisje was nog bleek, maar scheen overigens volkomen hersteld.

En daarop ging een tweede deur open en op de drempel vertoonden zich Bantitch, de oude clown, en Mary Brown, de gewaande krankzinnige.

Als door de donder getroffen stonden de twee schurken in het midden van het vertrek.

Zij begrepen dat hun spel verloren was.

— Gij ziet wel, dat ik gelijk had, mijnheer de notaris, zei Raffles.

— Ik zie het, inspecteur, en ik kan niet anders zeggen, dan dat gij uw werk uitstekend hebt verricht.

— Ik dank u, zei Raffles ironisch, en stak de hand in de zak en haalde er een enveloppe uit, die volkomen leek

op die welke de bandieten de notaris hadden overhandigd.

— Hier zijn de papieren van Edith Ferrington, zei hij. Maar ditmaal de goede. Wees zo goed er u van te overtuigen.

De notaris liep de papieren snel door, en zei:

— Het is in orde inspecteur. Ik verzoek u morgen omstreeks dit uur terug te komen, dan zullen wij alles wat met de nalatenschap van mijn overleden cliënt in verband staat, regelen.

Raffles boog licht en trad toen op de twee bandieten toe.

Zijn grijze ogen schitterden, toen hij zei:

— Ik geloof, dat jullie spel ten einde is, mijne heren. Ik heb de politie opgebeld, maar ik heb nog slechts een raad te geven voor de agenten die zullen weggeleiden. Als jullie een zogenaamde krankzinnige opsluiten, dan moet je eerst eens zien, of goede vrienden haar misschien van een valse sleutel hebben voorzien. Als jullie een jong meisje hypnotiseert, dan moet je je deugdelijk overtuigen, dat zij inderdaad in trance is, en zich niet maar zo houdt. En als je papieren van waarde steelt, dan moet je er op letten, dat zij niet verruild zijn tegen papieren, die tegen andere verruild zijn. Want ik voorzag deze diefstal en heb de echte papieren in de zak van die brave man daar tegen andere verruild, die ik zelf gemaakt had. Wat Mary Brown betreft, zij is even goed bij haar verstand als menigeen mocht wensen, dat zult gij wel bemerken, als gij voor de rechter staat.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Het Geheim van de Dasspeld

Een kast vol **WILD-WEST-BOEKEN**

15 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST BOEKEN
VAN fl 73.⁵⁰ VOOR fl 44.²⁵
Betaalbaar met **SLECHTS** fl 4,— of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED



Deze bijzondere serie bestaat uit : 1. Cactus Clancy wint! door Stetson Cody. — 2. De duivelmaskers. — 3. De ruziemaker, beide door W.C. Tuttle. — 4. Bloedbroeders. — 5. Dodenrit. — 6. Opracht des doods. — 7. De dood dreigt, alle door Gladwell Richardson. — 8. Het recht zegeviert. — 9. Tijgers van het wilde westen. — 10. Op goudjacht, alle door Charles H. Snow. — 11. Onschuldig veroordeeld, door Denver Bardwell. — 12. Raddraaiers. — 13. De ware schuldige. — 14. Vals beschuldigd, alle door Peter Field. — 15. Woeestijn der gedoemden, door Clem Colt.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen ; totaal ruim 3000 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 73,50, nu **VOOR SLECHTS** fl. 44,25, desgewenst betaalbaar met fl 4,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON Ondergetekende verzoekt te zenden de serie 10 Wild-West, geheel overeenkomstig de advertentie. Het bedrag van fl. 44.25 / de 1e term. van fl., is heden overgemaakt / wordt met 40 ct. extra als rembours bij ontvangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).
NAAM :
ADRES : L.L.



Amsterdam
Leidsegr. 108
Tel. 31791
Postr. 60092
Gem. Giro
N 2266